Περιοδος 2η,
Νο 90
Γενάρης 2000
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Ποιός μπορεί να φέρει την ειρήνη στη Κύπρο;

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ
Ο συγχρονος καπιταλισμός
σελ. 11

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΤΑ

Τα συνδικάτα να οργανώσουν και να συντονίσουν τους αγώνες

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Τα σχολεία υπο διάλυση

Υπεύθηνο το εκπαιδευτικό σύστημα και το Υπουργείο Παιδείας

Μέσα της σχολικής χρονιάς, έτος 2000 και οι μαθητές είναι αναγκασμένοι να κάνουν αποχές και να διεκδικούν πράγματα που φυσιολογικά θα έπρεπε σε μια "πολιτισμένη" κοινωνία να θεωρούνται στοιχειώδεις προϋποθέσεις για τη λειτουργία των σχολείων.

Είναι απαράδεκτο, αλλά φαίνεται ότι οι κεντρικές θερμάνσεις που εγκαταστάθηκαν μετά από απαίτηση πολλών χρόνων των μαθητών και με την οικονομική συμβολή των γονιών τους, για να λειτουργούν και να ζεσταίνουν τα παιδιά χρειάζεται και πάλι αγώνας. Αποχές μέσα στον Δεκέμβρη έγιναν στο Παγκύπριο Γυμνάσιο, στο Λύκειο Αγίου Γεωργίου και αρχές του Γενάρη στον Απόστολο Βαρνάβα και στη Λακατάμεια.

Στο Λύκειο Αγίου Γεωργίου η διακοπή ηλεκτρικού ρεύματος, μέχρι και πενήντα φορές την μέρα, έχει σαν αποτέλεσμα την υπολειτουργία διαφόρων τομέων - εκτύπωση φυλλαδίων, μάθημα ηλεκτρονικών υπολογιστών, μη λειτουργία ηλεκτρικής θέρμανσης κλπ. Όπως δήλωσαν οι μαθητές που έκαναν αποχή μέσα του Δεκέμβρη, απο τον υπουργό Παιδείας έχουν μέχρι τώρα μόνο την δήλωση του για .."θετική αντίκριση του θέματος". Παρόλες όμως τις θετικές δηλώσεις το πρόβλημα επιμένει να παρουσιάζεται φέτος, για δεύτερη συνεχή χρονιά.

Αλλεπάλληλες αποχές τον Δεκέμβρη έγιναν και από τους μαθητές του Ενιαίου Λυκείου Κύκκου. Τι διεκδικούν; Αποχωρητήρια που να πληρούν τις απαραίτητες συνθήκες υγιεινής. Ένα πολύχρονο αίτημα του μαθητικού συμβουλίου. Επίσης υπάρχουν σοβαρές υποψίες από μαθητές και καθηγητές ότι το πόσιμο νερό είναι μολυσμένο.

Στο Γυμνάσιο Επισκοπής οι 450 μαθητές μαζί με τους γονείς τους έκαναν εκδήλωση διαμαρτυρίας για την καθυστέρηση της παράδοσης των νέων κτιριακών εγκαταστάσεων. Αυτό θα γινόταν, υποτίθεται τον Δεκέμβρη του 1998.

Πόσο κούφιες αποδεικνύονται οι διαβεβαιώσεις του εκάστοτε υπουργού ότι "Όλα τα προβλήματα έχουν αντιμετωπιστεί ώστε τα σχολεία να ξεκινήσουν απρόσκοπτα την λειτουργία τους". Το ίδιο παραμύθι θα ακούσουμε και τον Σεπτέμβρη του 2000.

Και ενώ για όσα προέρχονται από το μέτωπο των μαθητών, στο υπουργείο Παιδείας ισχύει το "φωνή βοώντος εν τη ερήμω", έχουν ξεκινήσει ένα πόλεμο ενάντια στους καθηγητές σε θέματα που για το υπουργείο "συνοψίζουν", φαίνεται, τα προβλήματα της Παιδείας.

Μπήκε μπροστά το σχέδιο κατάργησης του κατάλογου διοριστέων και τροποποιήθηκε η νομοθεσία για τα φροντιστήρια, έτσι που, όπως δήλωσε και ο πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ, "η απλή επίλυση αποριών και η βοήθεια σε ένα μαθητή" μπορεί να θεωρηθεί ποινικό αδίκημα.

Από όσα επεσήμανε η έκθεση της ΟΥΝΕΣΚΟ για τα χάλια του εκπαιδευτικού συστήματος στην Κύπρο, το μόνο που "κόλλησε" στον υπουργό είναι η γεροντοκρατία. Γι' αυτό λοιπόν βάζουμε εξετάσεις, ώστε να προσλαμβάνονται οι πιο ικανοί, οι πιο νέοι.

Όμως η απλή λογική λεει ότι ακόμα και οι πιο ικανοί δυνητικά καθηγητές, μπορούν να είναι καλοί στην δουλειά τους, μόνο όταν η κυβέρνηση τους προσφέρει τις απαραίτητες προϋποθέσεις και συνθήκες. Οι ικανότητες, η διάθεση και ο ζήλος οποιουδήποτε ευσυνείδητου καθηγητή δεν μπορεί να ξεπεράσει τις δυσκολίες της βαρυφορτωμένης ύλης, των τάξεων των 30 - 35 μαθητών, των ελλείψεων σε υλικοτεχνική υποδομή κλπ, κλπ.

Το μεγάλο ποσοστό "λειτουργικά αναλφάβητων" παιδιών και σχολικής αποτυχίας για τα οποία, επίσης κάνει λόγο η έκθεση της ΟΥΝΕΣΚΟ, δεν οφείλονται ούτε στην γεροντοκρατία, ούτε στους τάχα «προβληματικούς» καθηγητές αλλά στο ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα. Είναι το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα, με τα πιο πάνω αλλά και άλλα πολλά προβλήματα που οδηγεί τον μαθητόκοσμο στα φροντιστήρια και καλλιεργεί την παραπαιδεία και όχι το αντίθετο.

Παραπαίδι επίσης του εκπαιδευτικού συστήματος είναι και η βία ανάμεσα στους μαθητές, συγκαλυμμένη η απροκάλυπτη και ακραία όπως την είδαμε να εκφράζεται τον χρόνο που πέρασε. Μια βία απάντηση στη "βία" που ασκείται ποικιλοτρόπως καθημερινά πάνω στους μαθητές. Βαρυφορτωμένο πρόγραμμα που δημιουργεί ένταση και άγχος, έλλειψη ελεύθερου χρόνου, ηλίθιοι σχολικοί κανονισμοί που συνθλίβουν την προσωπικότητα, μαθήματα που δεν ενδιαφέρουν ή που γίνονται με πολύ ανιαρό τρόπο και κανένα ενδιαφέρον και ευαισθησία από την πλευρά του σχολείου για ότι απασχολεί την νεολαία σ' αυτή την ηλικία. Π.χ. ένα αυταρχικό ΟΧΙ ήταν η απάντηση του Υπουργείου στη άδεια που ζήτησε η ΠΣΕΜ για την διοργάνωση σεμιναρίου με θέμα "Νέοι και σεξουαλικότητα".

Απο τις κινητοποιήσεις μαθητών και γονιών στο σχολείο της Επισκοπής

Οι "προβληματικοί" καθηγητές και μαθητές, οι εξωσχολικοί, οι διαλυμένες οικογένειες κ.ά. είναι οι αποδιοπομπαίοι τράγοι που εφευρίσκει το υπουργείο και η κυβέρνηση για να αποποιούνται των δικών τους ευθυνών. Η πολιτική της λιτότητας αλλά και το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα πού λειτουργία του είναι να εξυπηρετεί συγκεκριμένες ανάγκες της αγοράς εργασίας και όχι να μορφώνει τα παιδιά της εργατικής τάξης ή να αναπτύσσει τις ικανότητες τους είναι τα αίτια πίσω από όλα τα προβλήματα παιδείας.

Μυριάνθη Λοΐζου

Οι μεγαλύτεροι εγκληματίες είναι έξω απο τις φυλακές

Η έρευνα που έγινε στις φυλακές, απο την εφημερίδα «Φιλελεύθερος» τον περασμένο μήνα, έδειξε για μια ακόμα φορά ότι οι φυλακές είναι ένας θέσμος πού δέν διορθώνει κανέναν. Αντίθετα για τους περισσοτερους που μπαίνουν για πρώτη φορά, η φυλάκη είναι μονόδρομος.

Σύμφωνα με την έρευνα το 30% των φυλακισμένων επανέρχεται αφου μετά την αποφυλάκιση έχουν να αντιμέτωπισουν τον στιγματισμό,την απομόνωση και κατα συνέπεια την ανέργια.

Ενδιαφέρον είναι το ποσοστό των κρατουμένων που έφυγαν απο το σχολείο, 22% από αυτούς που ρωτήθηκαν, έχουν διωχτεί ή αποβληθεί από το σχολείο, ενώ ένας στους πέντε δέκτηκαν σωματική τιμωρία.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον όμως βρίσκεται στους λόγους που τους οδήγησαν στη φυλακή. Τα κυριότερα «παραπτώματα» είναι κλοπή, απειθαρχεία στο στρατό, ψευδείς παραστάσεις, ναρκωτικά και αλλα μικροπαραπτώματα.

Ξεπροβάλει ανάγλυφα μέσα απο αυτά τα στοιχεία ότι η ποινική δικαιοσύνη, είναι ένας ταξικός μηχανισμός, προσανατολισμένος στα πίο φτωχά κι αλλοτριωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης.

Οι δικαστές φυλακίζουν με την μεγαλύτερη ευκολία συνταξιούχους και ηλικιωμένες γυναίκες γιατί δεν μπόρεσαν να ξοφλήσουν 1000 λίρες χρέος την ίδια στιγμή που διάφοροι μεγαλοκαρχαρίες πλούτισαν πουλώντας χαλασμένα κρέατα, ή χτίζοντας ακατάλληλα κτίρια και συνοικισμούς που είναι έτοιμοι να καταρρεύσουν με το πρώτο ταρακούνημα. Καταδικάζουν σε φυλάκιση ένα νεαρό γιατί κάπνισε ένα τσιγάρο με μαριχουάνα, την ίδια στιγμή που το Υπουργείο Υγείας αρνήται πεισματικά να μην δίνει στην δημοσιότητα τον κατάλογο των παιδικών παιχνιδίων που περιέχουν την βλαβέρη ουσία PVC, βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή εκατοντάδων παιδίων.

Το κράτος ισχυρίζεται οτι αντιπροσωπεύει το γενικό καλό και τα συμφέροντα της πλειοψηφίας. Στην πραγματικότητα ομως αντιπροσωπεύει μόνο τα συμφέροντα της μειοψηφίας των κεφαλαιοκρατών και της άρχουσας τάξης. Οι φυλακές και τα δικαστήρια είναι θεσμοί που σκοπό έχουν την ομαλή λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας. Μιά οικονομία που είναι βασισμένη στον ανταγωνισμό, την εγκμετάλευση και αλλοτρίωση συνθλίβει όσους δεν μπορούν να αντεπεξέλουν ή αμφισβητήσουν την κυριαρχία τους. Είναι βασικά ένα σύστημα που αναπαράγει το έγκλημα.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να απαιτήσει καλύτερες συνθήκες μέσα στις φυλακές καί την οικονομική και ηθική συμπαράσταση αυτών που αποφυλακίζονται. Ομως μόνο με την ανάτροπη του καπιταλισμού, που είναι ο πιό μεγάλός εγκληματίας μπορούμε να βάλουμε φρένο στην αθλιότητα που ρίχνει τους ανθρώπους.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ο Συναγερμός σε κρίση η αντιπολίτευση σε αδιέξοδο

Ο Συναγερμός και η κυβέρνηση του βρίσκονται σε κατάσταση διαρκούς κρίσης. Αυτό δεν το φανερώνουν μόνο οι δημοσκοπήσεις που διενεργεί η ίδια η κυβερνητική παράταξη, το δηλώνουν τα αλληλοφαγώματα μέσα στο Συναγερμό και η αποστασιοποίηση του Αναστασιάδη από μια σειρά αποφάσεις της κυβέρνησης Κληριδη. Καθημερινά ονόματα «επιφανών» στελεχών του Συναγερμού είναι στο επίκεντρο όλο και πιο βρώμικων σκανδάλων ενώ οι παραιτήσεις άλλων στελεχών του κόμματος - ακόμα και ολόκληρων τοπικών του οργανώσεων - βγαίνουν στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Κανένας ανασχηματισμός δεν πρόκειται να «προβάλει καλύτερα το κυβερνητικό έργο». Γιατί το «κυβερνητικό έργο» είναι φανερό σε όλους.

Μαθητές και καθηγητές στο ένα σχολείο μετά το άλλο διαμαρτύρονται γιατι οι αίθουσες διδασκαλίας που εχουν καταντήσει ψυγεία. Ολόκληρες κοινότητες, στους Εργάτες και το Ζακάκι, συγκρούονται με τη κυβέρνηση σε μια προσπάθεια να προστατεύσουν την ιδια τους την υγεία.

Η κυβέρνηση των αφεντικών βρίσκεται σε μετωπική σύγκρουση με τα συμφέροντα της τεράστιας μάζας των απλών ανθρώπων. Το νέο φορολογικό πακέτο, η αύξηση των φόρων κατανάλωσης και του ΦΠΑ, η προσπάθεια αχρήστευσης της ΑΤΑ και του περιορισμού του δικαιώματος στην απεργία από τη μια, και οι φοροαπαλλαγές για τους ξενοδόχους και τους χρηματιστές από την άλλη, ένα και μόνο σκοπό έχουν: Να κάνουν τους φτωχούς φτωχότερους και τους πλούσιους πλουσιότερους. Αυτή την στυγνή κερδοσκοπική πραγματικότητα κανένας «επικοινωνιολόγος» του Συναγερμού δεν μπορεί να την αποκρύψει.

Αντίσταση

Ωστόσο το μέγεθος της κρίσης που υπάρχει μέσα στη Δεξιά καθώς επίσης και το λαομίσητο της κυβέρνησης δεν είναι από μόνα τους αρκετά για να ανατρέψουν τα αντεργατικά σχέδια των καπιταλιστών και της κυβέρνησης τους. Χρειάζεται μια εξίσου συντονισμένη και συνολική απάντηση στην επίθεση τους.

Οι πρόσφατοι σημαντικοί αγώνες στα ξενοδοχεία και στα γραφεία υπεραστικών ταξί έδειξαν ότι χωρίς τη γενίκευση των απεργιακών κινητοποιήσεων και την έμπρακτη εργατική αλληλεγγύη, η τάξη μας δίνει τη μάχη για την υπεράσπιση του βιοτικού της επιπέδου και του δικαιώματος της στη δουλειά κάτω από πολύ δυσμενής όρους.

Η πολιτική της ηγεσίας των συντεχνιών να κρατά απομονωμένους τους αγώνες στο όνομα της «εθνικής οικονομίας» και της «ένδειξης καλής θέλησης» μόνο σε πισωγυρίσματα έχει οδηγήσει. Η σχιζοφρενική αντίληψη ότι μπορούν να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης χωρίς να θιγούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών έχει οδηγήσει τις ηγεσίες των συντεχνιών από διαπραγμάτευση σε διαπραγμάτευση και από υποχώρηση σε υποχώρηση.

Σήμερα η μάχη για την υπεράσπιση της ΑΤΑ θα εξαρτηθεί ακριβώς από το βαθμό της γενίκευσης της αντίστασης στα σχέδια της κυβέρνησης και των εργοδοτών. Η διάθεση μέσα στους εργαζόμενους υπάρχει. Φάνηκε στη Πανσυνδικαληστικη Συνδιασκεψη στις αρχές του Δεκέμβρη καθώς επίσης και από το 75% των καθηγητών που ψήφισε υπέρ της άμεσης απεργιακής κινητοποίησης για να ανατραπούν τα σχέδια της κυβέρνησης.

Όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών, που για χρόνια διαπραγματεύονταν την ΑΤΑ με τους «κοινωνικούς εταίρους» τους συνεχίζουν να δειλιάζουν. Αντί για δυναμικούς αγώνες κάνουν έκκλησης προς τη κυβέρνηση να επιστρέψει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Και ενώ στη Πανσυνδικαληστικη Συνδιάσκεψη οι ηγεσίες της ΠΕΟ, ΕΤΥΚ, ΠΟΑΣ και ΟΕΛΜΕΚ αποφάσισαν να κινητοποιηθούν συντονισμένα το έκαναν τελικά η κάθε συντεχνία ξεχωριστά και με δίωρες μόνο στάσεις εργασίας. Μόνο σαν ημίμετρο μπορούν να χαρακτηριστούν αυτές οι στάσεις εργασίας που στόχο μάλλον έχουν να εξανεμίσουν το θυμό των απλών εργαζόμενων παρά να κτυπήσουν τους καπιταλίστες εκεί που τους πονά, στα κέρδη τους. Τέτοιες συμβολικές διαμαρτυρίες καθόλου δεν συμβάλουν στο να ανεβάσουν την αυτοπεποίθηση των ίδιων των εργαζόμενων στη συλλογική δύναμη που πραγματικά έχουν.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών (μη εξαιρουμένης της ΠΕΟ) υποστηρίζοντας την ένταξη της Κύπρου στη Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν μείνει τελείως εκτεθειμένες απέναντι στο επιχείρημα της κυβέρνησης ότι η αχρήστευση της ΑΤΑ επιβάλλεται για την ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής ενταξιακης πορείας. Παρόμοια και το ΑΚΕΛ που επίσης τάσσεται υπέρ της ένταξης στην Ε.Ε., αντί να οργανώνει την αντίσταση στα σχέδια των καπιταλίστων καταφεύγει σε μια γκρίνια χωρίς πρακτικό περιεχόμενο, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η απάντηση στο ΔΗΣΥ θα έρθει μέσα από την κάλπη, στις επόμενες εκλογές. Τότε όμως θα είναι πολύ αργά.

Ποιο μήνυμα στέλνει ο Χριστόφιας στους εργαζόμενους όταν δηλώνει ότι αυτή δεν είναι εποχή για δυναμική αντιπολίτευση, ενώ από την άλλη υπερψηφίζει την φοραπαλαγη των κερδών του χρηματιστηρίου; Το μήνυμα που σίγουρα παίρνουν οι καπιταλιστές, οι οργανώσεις τους και το κράτος τους είναι ότι ο δρόμος της αντεργατικής επίθεσης είναι ανοικτός. Θα είναι μια πολύ σοβαρή υποχώρηση για το εργατικό κίνημα αν η ΑΤΑ χαθεί και μάλιστα τόσο άδοξα, χωρίς πραγματικούς, δυναμικούς αγώνες - τους μόνους που μπορούν να βάλουν φρένο στην αρπακτικότητα των καπιταλιστών.

Επαναστατική Αριστερά

Η εργατική τάξη δεν έχει τίποτα να κερδίσει από την Ε.Ε και τα χρηματιστήρια. Αντίθετα έχει να χάσει. Εκατοντάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι είναι έτοιμοι να συγκρουστούν με εργοδότες και κυβέρνηση. Ψάχνουν απαντήσεις στα προβλήματα που δημιουργεί η κρίση των καπιταλίστων και στρέφονται αριστερά.

Χρειαζόμαστε μια οργάνωση που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και να στηρίζει τους αγώνες της. Που να μπορεί να μπει μπροστά στη μάχη για να ανατρέψουμε τα σχέδια της κυβέρνησης. Που να δρα και να οργανώνει το πλάτεμα των αγώνων και όχι να χολοσκα για το πως «υπεύθυνα» θα τους συγκρατήσει και θα τους περιορίσει. Χρειαζόμαστε μια αριστερά της επανάστασης και του σοσιαλισμού, που να παλεύει για τη εργατική εξουσία και όχι να ψάχνει για το πως θα απόκτηση μεγαλύτερο μερίδιο στη συνδιαχείρηση του σημερινού σάπιου συστήματος.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Στις 3,732 λίρες έφτασε το τελικό ποσό που μαζεύτηκε για την οικονομική εξόρμηση μας καλύπτωντας το 75% του τελικού μας στόχου για το 1999.

Τον τελευταίο μήνα μαζεύτηκαν 1,112 απο το πάρτυ στις 18 Δεκέμβρη, 53 λίρες απο την ενίσχυση της εφημερίδας και άλλες 110 λίρες απο συνδρομές φίλων της Εργατικής Δημοκρατίας.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που πρόσφεραν την ενίσχυση τους, που συμμετείχαν στο πάρτυ, που αγορασαν λαχεία ή βοήθησαν με οποιοδήποτε τρόπο για να μαζευτεί αυτό το ποσό.

Να είστε σίγουροι ότι η ενίσχυση σας θα μετατραπεί σε πανώ, σε αφίσσες, φυλλάδια και άλλα υλικά με τα οποία η Εργατική Δημοκρατία στηρίζει τους εργατικούς αγώνες και τη διεθνιστική πάλη.

Το 2000 έχει ξεκινήσει με πολλά μέτωπα ανοιχτά, ΑΤΑ, έκτακτοι, περιβαλλοντικά προβλήματα και άλλα. Γι αύτό και η οικονομική σας ενίσχυση θα συνεχίσει να έιναι πολύ σημαντική και την επόμενη περίοδο. Και προπαντάντων μήν ξεχνάτε ότι η πιό σημαντική ενίσχυση είναι να πάρετε δυό εφημερίδες και να δώσετε τη μιά σε ένα συνάδελφο, φίλο, ή γνωστό σας.

Τα λαχεία που κέρδισαν στο Πάρτυ είναι:

1103, 0165, 1325, 1101, 0527, 0671, 0462, 0640, 0655

5000
4000
3000
2000
1000

Να σταματήσουν αμέσως οι ρατσιστικές επιχειρήσεις "σκούπα" της αστυνομίας

Ειναι ντροπή να βλέπουμε τέτοιες σκηνές με ανθρώπους που το μόνο τους έγκλημα είναι ότι αναζήτησαν μιά καλύτερη ζωή για τους ίδιους και τις οικογένειες τους

Καλοδεχούμενοι οι ξένοι εργάτες

Ούτε οι αργίες, ούτε οι γιορτές στάθηκαν εμπόδιο στις επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας. Την ώρα που μας μιλούσαν για τα μηνύματα από την «γένηση του Θεανθρώπου» και την είσοδο της νέας χιλιετηρίδας, η αστυνομία επιχειρούσε μαζίκες συλλήψεις ξένων εργατών, που το μόνο τους «έγκλημα» είναι ότι θέλησαν να ψάξουν για μια καλήτερη τύχη στο τόπο μας.

Το τι σημαίνουν αυτές οι επιχειρήσεις είναι εύκολο να το φανταστούμε άμα θυμηθούμε την εικόνα των δυό τρομοκρατημένων εργατών απο τη Συρία που δεμένοι με χειροπαίδες κρύφτηκαν στο άδειο ντεπόζιτο νερού στην οροφή μιας πολυκατοικίας και τον πάνοπλο αστυνομικό να κτύπα το ντεπόζιτο και να απειλά ότι θα πυροβολήσει αν δεν βγούν έξω. Αυτές ήταν οι ευχές της αστυνομίας και της κυβέρνησης για τους ξένους εργάτες.

Δυστυχώς η αστυνομική βία ενάντια στους ξένους εργάτες βρίσκει την ανοχή και πολλές φορές την στήριξη των ίδιων των συντεχνιών. Οι συντεχνίες έχουν υοθετήσει το ρατσιστικό παραμύθι που λέει ότι για την ανεργία φταίνε οι ξένοι εργάτες. Αυτό όμως καθόλου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματηκότητα. Την ανεργία δεν την φέρνουν κάποιοι εργάτες που έρχονται απο αλλού για να δουλέψουν εδώ, αλλά οι ίδιοι οι καπιταλιστές που θέλουν μ'αυτό τον τρόπο ν'αυξήσουν τα κέρδη τους.

Για τις απολύσεις στα ξενοδοχεία του Λόρδου, στο Καρπασιάνα, στην ΚΕΟ, το κλείσιμο του λιμανίου στην Λάρνακα, την μείωση των μισθών πρόσληψης στα ξενοδοχεία και στην δημόσια υπηρεσία και για τα τόσα άλλα δεν φταίνε οι ξένοι εργάτες. Για όλες αυτές τις επιλογές φταίνε οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση που στηρίζει τις προσπάθειες για να αυξήσουν τα κέρδη τους από τις απολύσεις και την μείωση των μισθών.

Με το να καταγγέλλουν οι συντεχνίες του ξένους εργάτες σαν υπέθυνους για την ανεργία κάνουν δύο σοβάρα λάθη: Το πρώτο είναι ότι έτσι αποπροσανατολίζουν τους εργαζομένους από το ποιος είναι ο πραγματικός υπέυθυνος για την αύξηση της ανεργίας. Ταυτίζονται στην ουσία με την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές που θέλουν να στρέψουν αλλού το θύμο και την αγανάκτηση που γέννα μέσα στους εργαζομένους η πολιτική που ακολουθούν.

Ετσι όμως, όχι μόνο δεν υπερασπίζονται τα συμφέροντα των ντόποιων εργαζομένων, όπως υποστηρίζουν, αλλά αντίθετα διασπούν την εργατική τάξη σε ντόποιους και ξένους καθιστώντας την ανίκανη να παλέψει αποτελεσματικά ενάντια στις επιθέσεις που δέχεται από τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση. Δέυτερο, αφήνουν ένα κομμάτι της εργατικής τάξης έρμαιο στα χέρια των καπιταλιστών να το εκμεταλλέυονται όπως θέλουν. Με τους όρους που βάζουν οι συντεχνίες και τη συμφωνία με την κυβέρνηση για την εργοδότηση ξένων εργατών, όχι μόνο δεν υπερασπίζονται τα συμφέροντα και τα δικαιώματα των ξένων εργατών αλλά αντίθετα δημιουργούν εργάτες κομμένους ραμμένους στά μέτρα των εργοδοτών. Γιατί από τη στιγμή που ένας ξένος εργάτης δεν μπορεί να αλλάξει εργοδότη είναι υποχρεωμένος να ανέχεται κάθε απαίτηση του εργοδότη του. Γιατί αν θελήσει να αντιδράσει αυτό θα σημαίνει την καταγγελία ή την απόλυση του, με άμεση συνέπεια την απέλαση του. Ακόμα περισσότερο αφήνουν ένα ολόκληρο κομμάτι από ξένους εργάτες να θεωρούνται παράνομοι, να ζούν με το φόβο της απέλασεις και να γίνονται αντικείμενο άγριας εκμετάλλευσεις από τους εργοδότες.

Οι μόνοι που έχουν να ωφεληθούν από αυτή την πολιτική των συντεχνιών είναι πρώτα οι εργοδότες και μετά η αστυνομία και οι διάφοροι επιτήδιοι που πλουτίζουν σήμερα από τα κυκλώματα εργοδότησης ξένων εργατών. Τα προσφατα σκάνδαλα και αποκαλύψεις για τα κυκλώματα που δρούν με την εμπλοκή αστυνομικών και διαφόρων παραγόντων είναι ένα μικρό δείγμα της εκμετάλλευσης των ξένων εργατών που κρύβεται πίσω από τους όρους και τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την εργοδότηση τους και δυστυχώς γι'αυτή την κατάσταση φέρουν ευθύνη και οι συντεχνίες με την πολιτική που ακολουθούν.

Είναι καιρός αυτή η πολιτική να αλλάξει. Οι εργαζόμενοι είτε ντόποιοι είτε ξένοι δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Είναι κομμάτι της ίδιας τάξής που χρειάζεται να παλέψει ενωμένη ενάντια στις επιθέσεις που δέχεται σήμερα από την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές. Αυτή την δύναμη είναι που πρέπει να οργανώσουν οι συντέχνίες αν θέλουμε οι αγώνες μας να είναι νικηφόροι.

Πέτρος Μιχαήλ

Ο Μάρξ Νο 1 της χιλιετίας

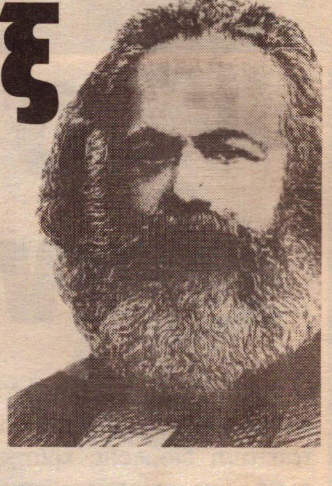

«Ο σημαντικότερος διανοητής του 19ου αιώνα, ο φιλόσοφος, κοινωνικών επιστήμων, ιστορικός και επαναστάτης Κάρλ Μάρξ εξακολουθεί να επιρεάζει σήμερα την πολιτική» ανακοίνωσε το BBC μετά την ανάδειξη του Μάρξ σαν τον μεγαλύτερο διανοητή της χιλιετίας. Σύμφωνα με το παγκόσμιο ηλεκτρονικό δημοψήφισμα που οργάνωσε το BBC ο Μάρξ αναγνωρίστηκε «διανοητής της χιλιετίας» με δεύτερο τον Αϊστάιν και τρίτο τον Δαρβίνο.

Αυτή η είδηση είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα της αριστερής στροφής που υπάρχει σήμερα σε μια σειρά χώρες του πλανήτη. Την ίδια στιγμή που στην Βρετανία οι δημοσκοπήσεις δείχνουν τον Μπλέρ να έχει απογοητεύσει το 50% των εργατών, στη Γερμανία ο Σρέντερ βαδίζει απο εκλογική αποτυχία σε αποτυχία, χιλιάδες εργαζόμενοι που προδόθηκαν απο την Σοσιαλδημοκρατία κοιτάνε προς τ' αριστερά, προς τις ιδέες του Κάρλ Μάρξ.

Είναι μια επιβεβαίωση ότι χιλιάδες άνθρωποι δεν βάζουν στο ίδιο καλάθι τα συντρίμια του σταλινισμού με τον Σοσιαλισμό και εξακολουθούν να εμπνέονται απο το όραμα μιας κομμουνιστικής κοινωνίας. Είναι επίσης μια επιβεβαίωση ότι για όλο και περισσότερο κόσμο η «οικονομία της αγοράς» δεν είναι «το τέλος της ιστορίας», που διατυμπάνιζαν στις αρχές της δεκαετίας οι απολογητές του καπιταλισμού, αλλά ένα εμπόδιο στην ανθρώπινη κοινωνική εξέλιξη.

Διανοητής

Η τοποθέτηση του Μάρξ δίπλα στον Αϊστάιν και τον Δαρβίνο αποτελεί την καλύτερη ενίσχυση για τις ιδέες του Μάρξ.

Η θεωρία της εξέλιξης των ειδών του Δαρβίνου ήταν μια βόμβα στα θεμέλια της ιδεαλιστικής αντίληψης για τον κόσμο. Η επίσημη εικόνα που επικρατούσε μέχρι τότε ήταν αυτή του Ευαγγελίου, ότι τα πάντα στην πλάση φτιάχτηκαν απο τον θεό. Ο Δαρβίνος άρχισε μελετώντας το περιβάλλον να εξηγεί τις αλλαγές στη φύση σαν συνέπεια υλικών παραγόντων και ήταν απο τους πρώτους επιστήμονες που τοποθέτησε τον ίδιο τον άνθρωπο μέσα στη συνολική υλιστική αντίληψη για τον κόσμο. Παρά το γέγονος ότι ο Δαρβίνος ήταν ένας αστός και όχι επαναστάτης διανοητής, η επιστημονική του έρευνα και συμπεράσματα ανέτρεψαν όλες τις θεοκρατικές αντιλήψεις που κυριαρχούσαν μέχρι τότε. Ο Δαρβίνος συμβόλιζε τη νίκη της επιστήμης απέναντι στις προκαταλήψεις.

Αν η θεωρία του Δαρβίνου όταν δημοσιοποιήθηκε, έδωσε επιχειρήματα στον Μάρξ και τον Ενγκελς για να ενισχύσουν την υλιστική εξήγηση όχι μόνο της φύσης αλλά της ίδιας της ανθρώπινης κοινωνίας, οι επιστημονικές ανακαλύψεις του Αϊστάιν περίπου έναν αιώνα αργότερα ήρθαν να επιβεβαιώσουν τη διαλεκτική σκέψη του Μάρξ. Η θεωρία της γενικής σχετικότητας, η θεωρία της μετατροπής της ύλης σε ενέργεια και αντίστροφα, ανέτρεψαν νόμους και αξιώματα που ίσχυαν για χρόνια στην επιστήμη και αποκάλυψαν ότι η πραγματικότητα δεν είναι στατική, αλλά τα πάντα βρίσκονται σε συνεχή κίνηση.

Επαναστάτης

Αν ο Αϊστάιν είναι το ζωντανό σύμβολο για το τι σήμαινε η ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας τον 20ον αιώνα, ο Μάρξ είναι αυτός που βάζει το ζήτημα πώς οι άνθρωποι μπορούν να πάρουν στα χέρια τους την κοινωνία και να χρησιμοποιήσουν όλα τα τεράστια σημερινά τεχνολογικά και επιστημονικά επιτεύγματα προς όφελος του συνόλου. Πώς, για παράδειγμα, τα συμπεράσματα του Αϊστάιν θα χρησιμοποιούνται για αγαθά που έχουμε ανάγκη και όχι για τον πυρινικό όλεθρο. Γι'αυτό και οι ιδέες του Μάρξ εξακολουθούν να εμπνέουν.

Γιατί ο Μάρξ πέρα από μεγάλος διανοητής ήταν και ένας μεγάλος επαναστάτης. Ανέλυσε με αξεπέραστο τρόπο τους νόμους του ανταγωνισμού και του κέρδους στον καπιταλισμό, βάζοντας όμως σαν στόχο την ανατροπή του από τις μάζες των προλεταρίων, την εργατική τάξη.

Στο ξεκίνημα της νέας χιλιετηρίδας ο καπιταλισμός εξακολουθεί να σπέρνει την φτώχια, την δυστυχία και τον πόλεμο σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Η μεγαλύτερη επιβεβαίωση των ιδεών του Μάρξ θα είναι η υλοποιήση του οράματος της κομμουνιστικής κοινωνίας στα χρόνια που έρχονται.

ΔΙΕΘΝΗ

Ρωσία: Ποιά η εξήγηση για τις "Επιτυχίες" Γιέλτσιν - Πούτιν;

Ρωσία:

Ποια είναι η εξήγηση για τις "Επιτυχίες" Γέλτσιν - Πούτιν;

"Σήμερα, την τελευταία μέρα του αιώνα, παραιτούμαι. Εκανα ότι μπορούσα... Τα καθήκοντά μου αναλαμβάνει ο πρόεδρος της κυβέρνησης Βλαντιμίρ Πούτιν." Με αυτά τα λόγια ανακοίνωσε ο Μπόρις Γέλτσιν στις 31 Δεκέμβρη, μπροστά σε εκατομμύρια τηλεθεατές που περίμεναν το πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του, την ξαφνική του παραίτηση από την θέση του προέδρου της δημοκρατίας της Ρωσίας. "Εντός τριών μηνών ο λαός θα αποφασίσει.."

Η υγεία του Γέλτσιν είναι, εδώ και χρόνια, "βαριά κλονισμένη" και η αντιπολίτευση έχει επανειλημμένα προσπαθήσει να τον εκθρονίσει. Ο Γέλτσιν, όμως, δεν παραιτήθηκε για αυτό. Ο στόχος του δεν ήταν ούτε να "διευκολύνει την επίλυση των προβλημάτων" - όπως δήλωσε στο διάγγελμά του - ούτε να εξασφαλίσει την "ομαλότητα" και τη "δημοκρατία": ο Γέλτσιν, απλά, κάνει ότι μπορεί για να εξασφαλίσει τη νίκη του Βλαντιμίρ Πούτιν, που ο ίδιος έχει προκλητικά ανακηρύξει "διάδοχό" του, στην προεδρία στις επόμενες εκλογές.

Η δημοτικότητα του Πούτιν βρίσκεται στο ζενίθ αυτόν τον καιρό. Στις βουλευτικές εκλογές που έγιναν πρόσφατα το κόμμα του, η "Ενότητα", κέρδισε μια αναπάντεχη νίκη: τρεις μόνο μήνες μετά την ίδρυσή του κατάφερε να πάρει το 24% των ψήφων -μόλις 1% κάτω από το Κομμουνιστικό Κόμμα (ΚΚΡΟ) και να αναδειχτεί δεύτερο κόμμα στη Δούμα. Τα ΜΜΕ στη Ρωσία προβλέπουν τώρα μια σχεδόν βέβαιη νίκη του Πούτιν στις προεδρικές εκλογές του Μάρτη.

Που οφείλεται αυτή η "επιτυχία"; Τα τελευταία χρόνια η δημοτικότητα του Γέλτσιν και των μεταρρυθμιστών του βρισκόταν μόνιμα στο ναδίρ. Και όχι άδικα.

Οταν ανέβηκε για πρώτη φορά στην εξουσία, το 1991, ο Γέλτσιν ήταν στα μάτια του κόσμου σύμβολο δημοκρατίας και ελευθερίας. Τον Αύγουστο του 1991 είχε παίξει ηγετικό ρόλο στο κίνημα που τσάκισε το πραξικόπημα των στρατηγών και άνοιξε το δρόμο για την κατάρρευση του σταλινισμού στη Ρωσία. Στις προεδρικές εκλογές που έγιναν λίγο αργότερα, ο Γέλτσιν κέρδισε με μια συντριπτική νίκη.

Ομως αυτοί που ωφελήθηκαν δεν ήταν τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων αλλά η παλιά, μικρή γνωστή ελίτ των ανώτατων γραφειοκρατών και μια στενή κλίκα γύρω από τον πρόεδρο και την οικογένειά του. Οι διευθυντές των μεγάλων επιχειρήσεων έμειναν στις θέσεις τους και απόχτησαν και μετοχές χάρη στις ιδιωτικοποιήσεις.

"Διακυβέρνηση τραπεζιτών"

Το 1993 ο "δημοκράτης" Γέλτσιν δεν δίστασε να στείλει τα τανκς να βομβαρδίσουν το κοινοβούλιο. Το 1995 η κυβέρνηση, κάτω από την καθοδήγηση του "γκουρού της αγοράς" Ανατόλι Τσουμπάις, οργάνωσε το -κατά γενική ομολογία- πιο διεφθαρμένο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων στον κόσμο.

Οι μετοχές των μεγαλύτερων επιχειρήσεων της Ρωσίας χαρίστηκαν, κυριολεκτικά, σε έναν στενό κύκλο πλούσιων τραπεζιτών. Με τη βοήθεια αυτών των τραπεζιτών ο Γέλτσιν κατάφερε να ξανακερδίσει τις προεδρικές εκλογές το 1996. Ο κόσμος στη Ρωσία αποκαλούσε τη δεύτερη τετραετία του Γέλτσιν η "Διακυβέρνηση των Επτά Τραπεζιτών". Το αποτέλεσμα αυτής της ληστρικής διακυβέρνησης ήταν η μαζική ανεργία και η εξαθλίωση εκατομμυρίων εργατών.

Η Ρωσία κατέχει σήμερα τα παγκόσμια πρωτεία στην ανισότητα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς: το ανώτερο 20% του πληθυσμού έχει εισοδήματα 11 φορές μεγαλύτερα από το κατώτερο 20%.

Οι Ρώσοι ισοπεδώνουν τη Τσετσενία όπως ακριβώς έκανε το ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία

Ολος ο μηχανισμός που στήριξε τον Γέλτσιν το 1996 στράφηκε τώρα στην υποστήριξη της "Ενότητας" και των μικρότερων φιλοκυβερνητικών κομμάτων.

Ο Πούτιν και ο Σεργκέι Σόϊγκου, ο υπουργός Εκτάκτων Καταστάσεων και πρόεδρος της "Ενότητας", εμφανίζονταν καθημερινά στα κανάλια και τις εφημερίδες για να διαφημίσουν το κόμμα τους, να ζωγραφίσουν με τα πιο φωτεινά χρώματα τα σχέδιά τους και να απαντήσουν σε στημένες ερωτήσεις των δημοσιογράφων.

Χρεοκοπία αντιπολίτευσης

Ταυτόχρονα όμως, η "επιτυχία" των γελτσινικών στις εκλογές αντανακλά τη θλιβερή χρεοκοπία της αντιπολίτευσης.

Αντί να κοντράρει τα προγράμματα λιτότητας, την καταστροφική προσήλωση της κυβέρνησης στην αγορά και τα χαριστικά προνόμια της παλιάς νομενκλατούρας, η αντιπολίτευση έκανε μοναδική της σημαία τον εθνικισμό και την πατριδοκαπηλία. "*Θα γεμίσουμε τη Δούμα με 300 πατριώτες*" έλεγε λίγες μέρες πριν τις εκλογές ο Γκενάντι Ζουγκάνοφ, ο γενικός γραμματέας του ΚΚΡΟ "προβλέποντας" ότι το κόμμα του θα κέρδιζε 300 έδρες. Ο Ζουγκάνοφ δεν δίσταζε να ενώνει τη φωνή του με τον στρατηγό Λέμπεντ ή τον φασίστα Ζιρινόφσκι για να καταγγείλουν την κυβέρνηση που "καταστρέφει την πατρίδα".

Ο Γέλτσιν δεν δυσκολεύτηκε να τριπλάρει μια τέτοια αντιπολίτευση. Το καλοκαίρι του 1998 όταν κατάρρευσε το ρούβλι ο Γέλτσιν έκανε πρωθυπουργό τον Πριμακόφ δημιουργώντας ουσιαστικά μια συγκυβέρνηση με το ΚΚΡΟ. Τα πικρά οικονομικά μέτρα μετά το κραχ επιβλήθηκαν από έναν υπουργό που προερχόταν από το ΚΚΡΟ. Όταν η ρώσικη οικονομία άρχισε να πηγαίνει καλύτερα το 1999, καθώς η τιμή του πετρελαίου ανέβηκε, ο Γέλτσιν έκανε ξανά στροφή: "ξήλωσε" τον Γεβγένι Πριμακόφ από την πρωθυπουργία και έβαλε στη θέση του τον Πούτιν -έναν πρώην πράκτορα της KGB με πλούσια δράση στην πρώην Ανατολική Γερμανία- την ίδια ακριβώς στιγμή που οξυνόταν, για μια ακόμα φορά, η κρίση στην Τσετσενία.

Ο Πούτιν έκανε ακριβώς αυτό το οποίο ζήταγε η πατριωτική αντιπολίτευση: έπνιξε την Τσετσενία κυριολεκτικά στο αίμα. Οταν ο ρώσικος στρατός έφτανε στο Γκρόζνι δήλωνε κυνικά στα ΜΜΕ: "*Αυτός είναι ο τρόπος για να σταματήσουμε τη διάλυση της Ρωσίας*".

Οι εργάτες, οι αγρότες, οι συνταξιούχοι, οι φοιτητές -οι απλοί άνθρωποι- στη Ρωσία δεν έχουν να περιμένουν τίποτα ούτε από τον Πούτιν ούτε από την αντιπολίτευση.

Μέσα στα 9 χρόνια που έχουν περάσει από τότε που έπεσε ο σταλινισμός στη Ρωσία οι εργάτες έχουν χιλιάδες φορές κατέβει στους δρόμους -ενάντια στη μη καταβολή των μισθών τους, ενάντια στην ανεργία, ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στον πόλεμο. Το κόκκινο νήμα του αγώνα είναι η μοναδική τους ελπίδα.

Τσετσενία: Πόλεμος χωρίς τέλος

Οι ηγέτες της Δύσης έσπευσαν να συγχαρούν τον Βλαντίμιρ Πούτιν για την ανάληψη των νέων του καθηκόντων. Ο Πούτιν, δήλωσε δημόσια ο Μπιλ Κλίντον, έχει βάλει τη Ρωσία "σε νέα τροχιά". Η ανάληψη της προεδρίας, συμπλήρωσε, θα δώσει νέα "ώθηση στη δημοκρατία".

Τι θράσος! Ο Πούτιν έχει συνδέσει το όνομά του με τον πόλεμο στην Τσετσενία -με μια από τις μεγαλύτερες σφαγές στην πρόσφατη ιστορία της Ρωσίας.

Το 1991, όταν έπεσε το σταλινικό καθεστώς στη Ρωσία, οι Τσετσένοι διεκδίκησαν την ανεξαρτησία τους. Το αίτημά τους, όμως, δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτό από την άρχουσα τάξη της Ρωσίας: η Τσετσενία έχει την ατυχία να βρίσκεται στο δρόμο του πετρελαίου. Το έδαφός της διασχίζεται από τους αγωγούς που μεταφέρουν το πολύτιμό υγρό από τις πετρελαιοπηγές της Κασπίας στα ρώσικα λιμάνια.

Ο πρώτος πόλεμος ανάμεσα στο ρώσικο στρατό και τους Τσετσένους αυτονομιστές ξέσπασε το 1994. Παρά την στρατιωτική υπεροχή, τον κυνισμό και την βαρβαρότητα ο ρωσικός στρατός δεν κατάφερε να νικήσει. Δυο χρόνια αργότερα, μέσα σε ένα κύμα γενικής αγανάκτησης στη Ρωσία από τις βαριές απώλειες, ο Γέλτσιν αναγκάστηκε να διατάξει τα στρατεύματά του να αποσυρθούν.

Το 1999 οι Ρώσοι στρατηγοί επιτέθηκαν για δεύτερη φορά στην Τσετσενία. Αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένοι να μην επαναλάβουν τα "λάθη" του 1994-96. Ο Γέλτσιν και ο Πούτιν αποφάσισαν να ακολουθήσουν το παράδειγμα του ΝΑΤΟ στον πόλεμο ενάντια στη Σερβία: βομβαρδισμοί από τον αέρα με "έξυπνες" βόμβες, δολοφονικές επιδρομές ενάντια σε επιλεγμένους στόχους -στρατιωτικούς και μη-, τρομοκράτηση των αμάχων, εθνική εκκαθάριση με την απομάκρυνση χιλιάδων κατοίκων από τα σπίτια και τα χωριά τους.

Στις αρχές του Δεκέμβρη ο ρώσικος στρατός έστειλε τελεσίγραφο στους κατοίκους του Γκρόζνι, της πρωτεύουσας της Τσετσενίας, να εκκενώσουν την πόλη, αλλιώς θα αντιμετωπιστούν σαν "στρατιωτικοί στόχοι". Αλλά οι κάτοικοι-15 με 40 χιλιάδες, κανένας δεν ξέρει πια ακριβώς πόσοι έχουν μείνει στο Γκρόζνι- δεν μπορούν να φύγουν, αφού οι "ασφαλείς διάδρομοι" υπάρχουν μόνο στα χαρτιά και η ρωσική αεροπορία δεν σταματάει ποτέ τους βομβαρδισμούς.

Ο Πούτιν και ο Σόϊγκου βιάζονται να τελειώσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται τον πόλεμο. Το πολιτικό τους μέλλον είναι στενά δεμένο με τη ρωσική νίκη στον πόλεμο της Τσετσενίας. Τις προηγούμενες μέρες οι στρατηγοί έστειλαν τις χερσαίες δυνάμεις να μπουν στο Γκρόζνι.

Οι αντάρτες, όμως, είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν την πρωτεύουσα να πέσει εύκολα στα χέρια του ρώσικου στρατού. Το αποτέλεσμα είναι μια σειρά από αιματηρές μάχες σπίτι-σπίτι και τετράγωνο-τετράγωνο που αφήνουν πίσω τους δεκάδες νεκρούς και από τις δυο πλευρές.

Πριν λίγες μέρες ο Πούτιν προέβλεπε ότι ο πόλεμος θα τελειώσει σύντομα και η "τρομοκρατία θα παταχθεί". Οσο περνάει ο καιρός, όμως, τόσο πιο αβέβαιο γίνεται το μέλλον.

Συνομιλίες Κληρίδη – Ντεκτάς
Καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που δημιούργ

Εργατικοί αγώνες - η ελπίδα για ειρήν

«Η Ε.Ε. μπορεί να βοηθήσει στη λύση του Κυπριακού γιατί είναι ένθερμος υποστηριχτής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των αδυνάτων λαών και θα βοηθήσει στην αποκατάσταση αυτών των δικαιωμάτων στη Κύπρο»

Με αυτά τα λόγια περιέγραψε ο υπουργός εξωτερικών, Γ. Κασουλίδης τις προσδοκίες που θα πρέπει να έχουμε για τη νέα πρωτοβουλία και τις διαπραγματεύσεις Κληρίδη - Ντεκτάς που θα συνεχιστούν στις 30 του Γενάρη. Παρών κατα τη διάρκεια αυτών των δηλώσεων ήταν και ο έλληνας υπουργός εξωτερικών Γ. Παπανδρέου που υπερθεμάτισε και ενίσχυσε αυτή την απόψη υποστηρίζοντας οτι σήμερα *«στην εποχή της παγκοσμιοποίησης η νέα τάση είναι να επιλήνονται οι διαφορές ειρηνικά και με διαπραγματεύσεις».*

Μας δουλεύουν κι δυό χωρίς καμιά ντροπή. Δεν έχουν περάσει παρά μόνο ελάχιστοι μήνες απο τότε που τα βομβαρδιστικά των ΗΠΑ και της Ε.Ε. ισοπέδωσαν την Γιουγκοσλαβία. Νομίζουν ότι μπορεί κανένας εύκολα να ξεχάσει όσα έκαναν σ' αυτή τη περιοχή, ή στο ΙΡΑΚ, τη Σομαλία και μια σειρά αλλες περιοχές που επέβαλαν τις παρόμοιες «ανθρωπιστικές επιχειρήσεις».

Το ενδιαφέρον των Αμερικανών και των Ευρωπαίων για το Κυπριακό δεν ξεκινά απο κανένα ενδιαφέρον για «ανθρώπινα διακαιώματα» και δημοκρατικές ευαισθησίες αλλα απο την επιθυμία τους να επιβάλουν την ιμπεριαλιστική τους τάξη στην περιοχή. Ο πόλεμος στα Βαλκάνια δεν είχε την κατάληξη που ήθελαν οι αμερικανοί. Δεν τους εξασφάλισε μια συντριπτική νίκη που να επιβεβεβαιώνει τον αδιαμφισβήτητο ρόλο τους σαν η υπερδύναμη που μπορεί να επιβάλλει τους όρους της σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ετσι το τέλος του πολέμου όχι μόνο δεν εφερε την σταθερότητα στην περιοχή αλλά αντίθετα την έχει κάνει πιό ασταθή.

Παράλληλα πολλές άλλες εστίες είναι ανοιχτές στην περιοχή. Ο Περσικός Κόλπος παραμένει μια καυτή περιοχή με τους συνεχείς βομβαρδισμούς του ΙΡΑΚ. Η Μ. Ανατολή παρά τα αλλεπάλληλα ειρηνευτικά σχέδια δεν έχει σταθεροποιηθεί καθόλου. Η Τσετσενία φλέγεται ενώ η Κίνα προβάλλει όλο και με περισσότερες αξιώσεις στο παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο.

Σε τέτοιες συνθήκες οι Αμερικάνοί και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν να τελειώνουν με την ελληνοτουρκική διαμάχη και να χρησιμοποιήσουν τους δυό πιό ισχυρούς συμμάχους τους στην περιοχή για να επιβάλουν την σταθερότητα που εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πιέζουν σήμερα. Αυτή είναι η αφετηρία του ενδιαφέροντος και των πρωτοβουλιών τους για το κυπριακό.

Βέβαια δεν πρέπει να βλέπουμε τους Σημίτη - Κληρίδη και τον Ετζεβίτ σαν τους υποταχτικούς του Κλίντον και της Ε.Ε. αλλά σαν μικρούς συνεταίρους. Σαν κομμάτι της ίδιας ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Οι αρχουσες τάξεις σε Ελλάδα και Τουρκία έχουν να κερδίσουν πολλά απο την επιβολή αυτής της ιμπεριαλιστικής σταθερότητας στην περιοχή. Τα ανοίγματα και τα κέρδη που εξασφάλισαν στα Βαλκάνια σαν αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων είναι η καλύτερη απόδειξη γι αυτό. Η Θεσσαλονίκη έχει οριστεί σαν το κέντρο ανασυγκρότησης των Βαλκανίων ενω πρόσφατα ανακοινώθηκε ότι η Κυπριακή Δημοκρατία ήταν η πρώτη χώρα σε επενδύσεις στη Βουλγαρία το δεύτρο εξάμηνο του '99.

Παράλληλα όμως υπάρχουν και πολλά που παίζονται ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυό χωρών, οι αγωγοί των πετρελαίων της Κασπίας, τα στρατηγικά περάσματα, οι εμπορικοί δρόμοι και γενικά το ποιά θα είναι εκείνη η δύναμη που θα παίζει στη περιοχή τον ρόλο της περιφερειακής υπερδύναμης. Καμιά απο τις δυό χώρες δεν θέλει να παραιτηθεί απο μια τέτοια προοπτική και ιδιαίτερα ν' αφήσει αυτό το ρόλο στην αντίπαλο της.

Γι΄αυτό την ίδια στιγμή που οι Υπουργοί εξωτερικών της Ελλάδας και της Τουρκίας ανταλλάσουν θερμές χειραψίες και φιλοφρονήσεις και οι δυό πλευρές υλοποιούν με ταχύτατους ρυθμούς τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο είναι που εμφανίζεται και η νέα κινητικότητα στο Κυπριακό. Ειναι μια ιμπεριαλιστική κινητικότητα απο την οποία οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο την Ελλάδα και την Τουρκία δεν έχουν να περιμένουν τίποτα. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που έχουν βαμμένα τα χέρια τους στο αίμα αθώων Ιρακινών, Βόσνιων, Σέρβων, Αλβανών και αυτοί που στήριξαν αυτές τις βρώμικες ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις μπορούν να φέρουν την ειρήνη, την δημοκρατία και την ευημερία για τους απλούς ανθρώπους στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι οι άρχουσες ταξεις στην Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο που προκάλεσαν τόσους πολέμους στη Κύπρο και τόση καταστροφή για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους μπορούν να φέρουν μιά δίκαιη ειρηνική και βίωσιμη λύση του κυπριακού.

Η όλη ιστορία του Κυπριακού είναι μια ιστορία ανταγωνισμών, συγκρούσεων και πολέμων των αρχουσών τάξεων των δυό πλευρών και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντα των μικρών και μεγάλων ιμπεριαλιστών που είναι ανακατεμένοι στο Κυπριακό.

Η πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, στη Κύπρο δεν ξεκίνησε τον Ιούλιο του 1974 με την εισβολή της Τουρκίας όπως θέλουν να το παρουσιάσει η επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά. Ούτε βέβαια και η τούρκικη εισβολή ήταν καμία «ειρηνευτική επιχείρηση» όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη τουρκική πλευρά.

Όλες οι πλευρές θέλουν να κρύβουν τις δικές τους ευθύνες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πρόκειται για αρπακτικά που για χάρη των οικονομικών συμφερόντων τους δεν δίστασαν να οδηγήσουν σε αιματοκύλισμα και προσφυγιά χιλιάδες αθώους εργάτες και από τις δύο πλευρές.

Οι διακοινοτικές συγκρούσεις είχαν αρχίσει πολύ πιο πριν, από το 1958 τουλάχιστον. Το αίτημα της Ένωσης δημιουργούσε πολλές αντιδράσεις στους τουρκοκύπριους απο την δεκαετία του '40. Με το ξέσπασμα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ για την Ένωση, οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων πήραν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα με συγκρούσεις και νεκρούς.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου του ΄59-'60, και το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας απαγόρευαν την Ένωση και την διχοτόμηση. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Μακάριο, που είχε την στήριξη απο την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία και απο το ΑΚΕΛ, να παραβιάσει το Σύνταγμα και να αρνείται να εφαρμόσει τις διατάξεις που ήταν προστατευτικές για τους τουρκοκύπριους. Αρνήθηκε να τους παραχωρήσει το δικαίωμα για χωριστούς δήμους στις πέντε μεγάλες πόλεις και αφού οι τουρκοκύπριοι για το λόγο αυτό αρνήθηκαν να ψηφίσουν τις νέες φορολογίες, τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα.

Στο τέλος προσπάθησε να αλλάξει το ίδιο το Σύνταγμα και να αφαιρέσει κάθε προστατευτική διάταξη που υπήρχε υπέρ των τουρκοκυπρίων υποβάλλοντας τα περίφημα 13 σημεία. Για να επιβάλει αυτές τις αλλαγές δημιούργησε ένα ένοπλο σώμα απο 5000 ένοπλους κάτω απο τις διαταγές του Γιωρκάτζη. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο Ακρίτας που οδήγησε στις συγκρούσεις του 63-64 κατά τις οποίες οι τουρκοκύπριοι είχαν εκατοντάδες νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους.

Μέσα απο αυτές τις εξελίξεις του '63-64, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη κατάφερε να στριμώξει τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στο 4,8% του εδάφους, στους θύλακες και να τους απομονώσει για να τους αναγκάσει να δεχτούν τις προτάσεις του Μακαρίου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι και οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές προετοίμαζαν και αυτοί τις δικές τους εξελίξεις. Τις πρωτοβουλίες όμως τις είχε η ελληνοκυπριακή πλευρά και ο Μακάριος που βιάζονταν να απαλλαγούν απο τους περιορισμούς της Ζυρίχης και των συμφωνιών του '60.

Οικονομικός πόλεμος

Ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους των δυο κοινοτήτων, υπήρχε ένας αμείλικτος οικονομικός πόλεμος. Η κυρίαρχη οικονομικά εθνότητα, οι ελληνοκύπριοι, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη τους για να εμποδίσουν τους τουρκοκύπριους να αναπτυχθούν οικονομικά. Δεν τους έδιναν άδειες να κτίσουν τα δικά τους εργοστάσια ή ξενοδοχεία αν δεν είχαν έλληνα συνέταιρο. Οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν τουρκοκύπριους υπάλληλους. Στην βιομηχανία είχαν τις πιο σκάρτες και κακοπληρωμένες δουλειές. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης, ούτε πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια, μαγαζιά ή κτήματα σε τουρκοκύπριους. Δεν έκαναν έργα σε περιοχές που ζούσαν τουρκοκύπριοι.

Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα ήταν τεράστια. Το 1963 οι τουρκοκύπριοι έλεγχαν μόνο το 6,1% της βιομηχανικής παραγωγής, το 12.6% της αγροτικής και μόλις το 0.5% των εξαγωγών.

Αυτή ήταν η υλική βάση πάνω στην οποία μπόρεσε να πατήσει και ν' αναπτύχθηκε ο εθνικισμός και στις δυό κοινότητες. Απο την μεριά της ελληνοκυπριακής αριστεράς, του ΑΚΕΛ, όχι μόνο δεν υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση στην καταπίεση και εκμετάλευση των τουρκοκυπρίων αλλα ουσιαστικά στήριξε όλες τις βασικές επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, όλ' αυτά τα χρόνια. Ετσι οι εργάτες και στις δυό πλευρές δέθηκαν πίσω απο τις επιδιώξεις των κυρίαρχων τους τάξεων.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα «αδελφική». Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε την οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η «πετρελαϊκή κρίση» έστειλε τη τιμή του «μαύρου χρυσού» στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Απο την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων απο 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν απο 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει απο τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω απο την πίεση των εργατών και της νεολαίας και απο την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων. Ο Μακάριος είχε κάνει αρκετές φορές επίδειξη ανεξαρτησίας απο το «εθνικό κέντρο». Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είχε πια καταφέρει τα δικά του ανοίγματα στη Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ και δεν είχε διάθεση να είναι ο κομπάρσος της ελληνοτουρκικής διαμάχης αλλά η τρίτη κορυφή του τριγώνου.

Η άρνηση των ελλήνων εργατών να συρθούν στο πόλεμο απο τη χούντα αλλά και η αντίσταση των ελληνοκυπρίων εργατών και νεολαίων ενάντια στο πραξικόπημα και την ΕΟΚΑ Β, χάλασε τα σχέδια των στρατοκρατών. Απομονωμένη η χούντα κατέρρευσε.

Οι δρόμοι του πετρελαίου

Αν το 1974 το αποκορύφωμα στην κρίση ήρθε για τα πετρέλαια του Αιγαίου και τις αγορές της Μέσης Ανατολής, σήμερα είναι τα πετρέλαια του Καυκάσου και της Κασπίας. Πρόκειται για τεράστια αποθέματα τόσο σε πετρέλαιο όσο και σε φυσικό αέριο που η διάθεση τους στην παγκόσμια αγορά μπορεί να αλλάξει τον ενεργειακό χάρτη του κόσμου. Όλες οι μεγάλες δυνάμεις και οι πολυεθνικές έχουν τεράστιες ελπίδες στην εκμετάλλευση τους. Οι δρόμοι που θα ακολουθήσουν για να βρεθούν στην παγκόσμια αγορά έχουν γίνει σημεία έντασης και πολέμων.

Η ελληνική άρχουσα τάξη διεκδικεί για τον εαυτό της το ρόλο του χωροφύλακα των μεγάλων δυνάμεων σ΄ αυτό

...και πρωτοβουλίες ΗΠΑ και Ε.Ε.
...ησαν το πρόβλημα μπορούν να το λύσουν

... διεθνισμός
...νη

Ομαδικός τάφος τουρκοκυπρίων στην Αλόα (Αύγουστος του '74. Τα εγκλήματα των εθνικιστών και στις δυό πλευρές εκτός απο τον απέραντο πόνο που προκάλεσαν στους συγγενείς των θυμάτων συνέβαλαν στο να διναμώσει το μίσος και η καχυποψία ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους και των δυό πλευρών. Οι υπεύθυνοι αυτών των εγκλημάτων όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν αλλα επιβραβεύτηκαν με δημόσιες θέσεις και στις δυό πλευρές.

το παιχνίδι. Μαζί με τη Ρωσία η ελληνική κυβέρνηση προωθεί την κατασκευή του αγωγού που θα μεταφέρει τα πετρέλαια του Καυκάσου απο το Μπουργκάς της Βουλγαρίας στην Αλεξανδρούπολη. Ένα σχέδιο που σημαίνει «χρυσές δουλειές» για τους έλληνες καπιταλιστές. Δίπλα σε αυτούς, οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές ζητούν μερίδιο απο την πίττα σαν πιστοί σύμμαχοι της Ελλάδας.

Η Τουρκική κυβέρνηση έχει εξασφαλίσει την αμερικάνικη υποστήριξη για τον δικό της αγωγό που θα καταλήγει στο λιμάνι του Τσεϊχάν, που βρίσκεται απέναντι απο τη βόρεια Κύπρο.

Η σύγκρουση και ο πόλεμος στην Κύπρο όπως και η υπόλοιπη ελληνοτουρκική διαμάχη είναι πέρα για πέρα αντιδραστική και άδικη και για τις δυο πλευρές. Έχει να κάνει με τα κυνικά συμφέροντα των καπιταλιστών και όχι των απλών ανθρώπων. Αν στη τελευταία φάση της πολεμικής σύγκρουσης, το '74 έχασαν οι ελληνοκύπριοι και έλληνες καπιταλιστές αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν και το δίκαιο με το μέρος τους, ότι είναι αθώα θύματα. Όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν αυτοί που καταπίεζαν και εξόντωναν τους τουρκοκύπριους.

Τα πραγματικά αθώα θύματα αυτής της σύγκρουσης και των πολέμων στην Κύπρο είναι οι απλοί άνθρωποι των δύο πλευρών, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, έλληνες και τούρκοι, που έχασαν τη ζωή τους, τα αγαπημένα τους πρόσωπα, τα σπίτια τους, τα πάντα. Αυτοί που δεν έφταιξαν σε τίποτα και πλήρωσαν το κόστος της απληστίας και του ανταγωνισμού των δύο αντιπάλων αρχουσών τάξεων.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που κρύβεται πίσω απο τις μεγαλόστομες διακηρύξεις των πολιτικάντιδων και στις δυό πλευρές για «ανθρώπινα δικαιώματα».

Διεθνισμός

Η προοπτική για την ειρήνη στη Κύπρο δεν βρίσκεται στις πρωτοβουλίες των αμερικανών και της Ε.Ε. αλλά στο διεθνισμό και τους αγώνες των εργατών, των απλών ανθρώπων που είναι και τα πραγματικά θύματα των πολέμων στην Κύπρο και του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι οι Κληρίδης και Ντεκτάς που πρωταγωνιστούν για πάνω απο 40 χρόνια στο πολιτικό προσκήνιο και είναι υπεύθυνοι και συνυπεύθυνοι για τους πολέμους και τις καταστροφές που έγιναν στη Κύπρο ολ' αυτά τα χρόνια μπορούν να εξασφαλίσουν την ειρήνη. Αντίθετα χρειαζόμαστε μιά πολιτική που να στρέφεται ενάντια σε αυτους και τις επιλογές τους, τα πολεμικά δόγματα, τους εξοπλισμούς και τις θυσίες για χάριν των εθνικών συμφερόντων της πλευράς τους. Χρειαζόμαστε μια πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης που να χτίζει τη φίλια και την εμπιστοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους στην Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο. Που να μη βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρήνη. Που να σέβεται την θέληση των τουρκοκυπρίων όπως αυτοί την εκφράζουν και όχι όπως εμείς θα θέλαμε. Μια πολιτική που να δείχνει ότι εμείς όχι μόνο δεν έχουμε καμία σχέση με τα σχέδια και τις βλέψεις της δικής μας άρχουσας τάξης αλλά αντίθετα είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε ενάντια σ' αυτά.

Αυτό είναι που χρειαζόμαστε και όχι μια «διπλωματία των πολιτών» οπως την αποκάλεσε ο Γιώργος Παπανδρέου που στην πραγματικότητα θα αναπαράγει τις συνομιλίες και τα παζάρια Κληρίδη - Ντεκτάς σε χαμηλότερο επίπεδο.

Σ'ενα διεθνιστικό κίνημα επαναπροσέγγισης βρίσκεται η πραγματική ελπίδα για ν' απομακρίνουμε το κίνδυνο νέων πολέμων στη Κύπρο. Η δυνατότητα για τη δημιουγία του υπάρχει όπως φάνηκε απο τις δικοινοτηκές εκδηλώσεις και πρωτοβουλίες που συνεχίζονται και εντείνονται παρά τις απαγορεύσεις και τα εμπόδια που υπάρχουν και στις δυό πλευρές.

Φεστιβάλ Ειρήνης το 1997

«Μπορούμε να βρούμε πολλά κοινά στα οποία συμφωνούμε»

Την ώρα που Κληρίδης και Ντεκτάς παζάρευουν στη Νέα Υόρκη για την κυριαρχία και τα σύνορα στη Κύπρο, στην ίδια τη Κύπρο γινόνταν μιά άλλη συνάντηση. Ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι συναντήθηκαν στις 4 του Δεκέμβρη στη Πύλα σε μιά εκδήλωση συζήτηση που κράτησε πάνω απο τέσσερεις ώρες.

Θέμα της συζήτησης ήταν «οι πρόσφατες εξελίξεις στο κυπριακό και ο ρόλος των μαζών». Στη συζήτηση συμμετείχαν περισσότερα απο 70 άτομα που εκπροσωπούσαν 23 οργανώσεις του μαζικού κινήματος και απο τις δυο πλευρές. Απο την τουρκοκυπριακή πλευρά συμμετείχαν εκπρόσωποι κομμάτων, οργανώσεων και συνδικάτων απο ολόκληρο σχεδόν το φάσμα της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης. Απο ελληνοκυπριακής πλευράς συμμετείχαν όλες σχεδόν οι οργανώσεις της αριστεράς.

Ολοι οι ομιλητές (18 και απο τις δυο πλευρές) τόνισαν την σημασία της εκδήλωσης ιδιαίτερα σε μιά τέτοια στιγμή, γιατί όπως ειπώθηκε απο πολλούς «*οι δυό συνομιλητές στη Νέα Υόρκη θα είναι πολύ δύσκολο να βρούν κάτι για να συμφωνήσουν ένω εμείς εδώ θα βρούμε πολλά κοινά στα οποία συμφωνούμε*». Πράγματι ήταν πολλά στα οποία συμφώνησαν όλοι σχεδόν οι ομιλητές, με πρώτο και κύριο την επιθυμία για ειρήνη στη Κύπρο και ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού. Συμφώνησαν ακόμη ότι το μαζικό κίνημα μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο προς αυτή την κατεύθυνση και να επιρεάσει τις εξελίξεις στο Κύπριακό. Συμφώνησαν ακόμη ότι χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια στον εθνικισμό και ότι αυτή είναι μια μάχη που χρειάζεται να τη δώσουμε ο καθένας μέσα στη κοινότητα του. Κοινή ήταν και η διαπίστωση ότι χρειάζεται να γίνονται περισσότερες δικοινοτικές εκδηλώσεις σαν το Φεστιβάλ Ειρήνης που οργανώθηκε το Νιόβρη του 1997.

Τέλος αποφασίστηκε να συνεχιστούν αυτού του είδους οι συναντήσεις και αποφασίστηκε μιά κοινή δικοινοτική εκδήλωση - πάρτυ επι τη ευκαιρία της νέας χιλιετίας που θα γίνει στην Πύλα στις 15 του Γενάρη.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι σ' αυτη τη κατεύθυνση είναι που βρίσκεται η ελπίδα για ειρήνη στη Κύπρο και όχι στα διπλωματικά τραπέζια της Νέας Υόρκης, όπου συζητούν αυτοί που ουσιαστικά δημιούργησαν το κυπριακό πρόβλημα, οι κυβερνήσεις και οι άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών και οι αμερικανοί και ευρωπαίοι ομόλογοι τους.

Απο αυτή την άποψη η συνάντηση της 4 του Δεκέμβρη στη Πύλα ήταν ενα ιστορικό γεγονός. Ηταν η πρώτη φορά στην ιστορία του κυπριακού προβλήματος που έγινε μια τέτοια συνάντηση και συζήτηση. Ηταν μιά εξαιρετική αρχή που δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ν' αρχίσει να χτίζεται ένα κοινό ελληνοτουρκικό, αντιπολεμικό, διεθνιστικό κίνημα.

Η Εργατική Δημοκρατία προώθησε απο την αρχή αυτή τη πρωτοβουλία και έδωσε όλες της τες δυνάμεις για την επιτυχία της και θα συνεχίσει να τις δίνει ώστε να υπάρξει μιά ανάλογη συνέχεια.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ

Αμεση μονιμοποίηση όλων

κατάργηση του μορατόριουμ στις προσλήψεις

Πρίν ένα περίπου χρόνο και μετά απο πολλές κινητοποιήσεις 1060 και πλέον έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι, με αρκετά χρόνια υπηρεσίας, κέρδισαν τη μονιμοποιήση τους.

Μετά απο προσφυγή όμως στο Ανώτατο Δικαστήριο απο κάποιους που η κυβέρνηση άφησε τότε έξω ο νόμος με τον οποίο μονιμοποιήθηκαν κηρύχτηκε αντισυνταγματικός και 167 απο αυτούς, εναντίον των οποίων έγινε η προσφυγή, ξαναβρέθηκαν στο καθεστώς του εκτάκτου.

Ο Γενικός Εισαγγελέας, η Βουλή και τα κόμματα παρά το ότι δέχτηκαν ότι ήταν άδικη αυτή η εξέλιξη δήλωσαν ότι δεν μπορούμε παρα να δεχτούμε την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Απο παλιότερη κινητοποίηση των εκτάκτων

Οι έκτακτοι όμως αντιδρούν και με το δίκαιο τους. Αυτοί δεν φέρουν καμιά ευθύνη για τα νομικά κενά που πιθανό να είχε ο νόμος που ψήφισε η Βουλή, ούτε για το ότι η κυβέρνηση αδίκησε κάποιους άλλους που τους άφησε έξω ή τους υποβάθμισε. Αυτοί διορίστηκαν με βάση νόμο που ψήφισε η Βουλή και μονιμοποιήθηκαν και πάλι μετά απο νόμο που ψήφισε η Βουλή και οι περισσότεροι έχουν αρκετά χρόνια προϋπηρεσίας.

Κυβέρνηση και η Βουλή ισχυρίζονται ότι θα φροντίσουν να βρούν λύση για να μονιμοποιθουν οι έκτακτοι αλλά μέχρι στιγμής τίποτε δεν έγινε. Είπαν ότι θα γίνει νέο σχέδιο υπηρεσίας που θα προνοεί εξετάσεις στις οποίες θα μπορούν να κάτσουν αυτοί και όσοι άλλοι θέλουν και ότι θα τους αναγνωριστεί κάποιο πλεονέκτημα απο τα χρόνια υπηρεσίας τους.

Αυτά είναι υποσχέσεις που στην καλύτερη περίπτωση θα πάρουν κάποια χρόνια μέχρι να υλοποιηθούν και οι 167 θα ζούν με το καθεστώς του έκτακτου με μειωμένα ωφελήματα. Αν θέλουν πραγματικά να λύσουν το πρόβλημα μπορούν να βρούν δεκάδες τρόπους.

Ετσι και αλλοιώς οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικάστηρίου είναι όπως το λάστιχο, τις τραβούν και τις προσαρμόζουν με βάσει τις ανάγκες των κυβερνώντων. Οταν οι 62 πραξικοπηματίες απολύθηκαν ήταν με βάσει νόμο που θεωρήθηκε συνταγματικός απο το Ανώτατο Δικαστήριο, οταν ο Κληρίδης τους αποκατέστησε και η Βουλή προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο αυτό αποφάνθηκε ότι καλώς αποκαταστάθηκαν. Είναι χαρακτηριστική ακόμη η δήλωση του βουλευτή της ΕΔΕΚ Δ. Θεοδώρου εναντίον του Γενικού Εισαγγελέα ότι «χρησιμοποιείτε το Σύνταγμα για να διασφαλίσετε τα δικαιώματα της εκτελεστικής εξουσίας» και οτι λειτουργεί σαν «εντολοδόχος του Υπουργείου Εσωτερικών». Είναι φανερό ότι οι θεσμοί της αστικής δικαιοσύνης δεν είναι και τόσο ανεξάρτητοι όπως θέλουν να τους παρουσιάζουν.

Φτηνό προσωπικό

Πραγματικός υπεύθυνος όλης αυτής της ιστορίας που έχει δημιουργηθεί με την μονιμοποίηση των εκτάκτων, είναι η κυβερνηση που συντηρεί αυτό το καθεστώς γιατί την εξυπηρετεί. Εχει επιβάλει μορατόριουμ στις προσλήψεις και την κάλυψη των κενών θέσεων και προσλαμβάνει έκτακτους. Εξασφαλίζει έτσι φθηνότερο προσωπικό αφού οι έκτακτοι δουλέυουν χωρίς να παίρνουν όλα τα ωφελήματα που έχει ένας μόνιμος εργαζόμενος. Απο την άλλη οι κυβερνώντες κάθε φορά μπορούν να χρησιμιοποιούν τον θεσμό των εκτάκτων για να δίνουν υποσχέσεις για βολέματα για να εξασφαλίζουν ψήφους.

Ακόμη και για την προσφυγή στο Ανώτατο την ευθύνη την έχει τελικά η κυβέρνηση που αδίκησε δεκάδες άλλους εκτάκτους αλλα και μόνιμους εργαζόμενους για να κάνει οικονομίες. Τη στιγμή μάλιστα που υπάρχουν τεράστιες ανάγκες σε όλους τους τομείς όπως τα νοσοκομεία, τα σχολεία, το κτηματολόγιο, το Γραφείο Ευημερίας, το Υπουργείο. Εργασίας και αλλού. Εδώ και πολύ καιροί οι συνδικαλιστικοί φορείς σε αυτούς τους χώρους ζητούν απεγνωσμένα προσωπικο και η κυβέρνηση κάνει πως δεν ακούει.

Οι έκτακτοι θα πρέπει να μονιμοποιηθούν όλοι άμεσα και να σταματήσει η κοροϊδία και να τους παίζουν μπαλάκι απο το γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα, στο Ανώτατο, στη Βουλή και στα διάφορα υπουργεία.

Θα πρέπει ακόμη να προκηρυχτούν άμεσα οι θέσεις που ζητούν οι συνδικαλιστικοί φοροίς του δημοσίου για κάλυψη όλων των αναγκών και των κενών θέσεων που υπάρχουν. Αυτο είναι ένα αίτημα που πρέπει να το παλαίψουν δυναμικά οι συνδικαλιτικές οργανώσεις των δημοσίων υπαλλήλων. Αυτός είναι και ο τρόπος να λυθεί μόνιμα το πρόβλημα των εκτάκτων και όχι οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου και οι γνωματεύσεις του Γενικού Εισαγγελέα. Νόμος είναι το δίκαιο του εργάτη.

Αγγελική Μιχαήλ

Να μετακινηθεί το χυτήριο στους Εργάτες

Η κυβέρνηση κάτω απο τις πιέσεις των κινητοποιήσεων των κατοίκων των Εργατών, με αίτημα το κλείσιμο του χυτηρίου που μολύνει την περιοχή και θέτει σε άμεσο κίνδυνο την υγεία τους, αναγκάστηκε να προτείνει κάποια μέτρα. Συγκεκριμένα προτείνει να κλείσει το εργοστάσιο για εξη μήνες, να γίνει αναβάθμιση στα φίλτρα του και τα έξοδα γι' αυτές τις αλλαγές να τα μοιραστούν κυβέρνηση και ιδιοκτήτες.

Οι κάτοικοι όμως δεν δέχονται αυτήν την πρόταση και απαιτούν το άμεσο κλείσιμο και μετακίνηση του εργοστασίου. Και πραγματικά έχουν κάθε δικαίωμα να τα ζητούν αυτά μιας και το εργοστάσιο εκτός απο την σοβαρή ζημιά που έχει προκαλέσει στο περιβάλλον, έχει προκαλέσει σοβαρά προβλήματα στην υγεία των κατοίκων. Με βάση επιστημονική έρευνα, ο αριθμός των περιστατικών καρκίνου μεταξύ των κατοίκων της περιοχής ειναι στο πολλαπλάσιο πιο ψηλός απο το μέσο όρο άλλων περιοχών. Οι μετρήσεις που έγιναν στις εκπομπές ρύπων απο το εργοστάσιο, βρέθηκαν να ειναι εξωφρενικά πιο ψηλά απο το επιτρεπόμενο όριο, που για την Ευρώπη ειναι 50 mg ενώ στην περιοχή βρέθηκαν να ειναι πάνω απο 300 mg.

Μέχρι τώρα οι κάτοικοι των εργατών έχουν δώσει αρκετές μάχες μέσα απο τις κινητοποιήσεις τους κυρίως έξω απο την Βουλή. Οι μαθητές έκαναν αποχή απο τα μαθήματα τους και κατέβηκαν και αυτοί στην Βουλή για να διαδηλώσουν ενάντια στην προκλητική αδιαφορία που επιδεικνύει η κυβέρνηση απέναντι σ' αυτούς και την υγεία τους. Και πράγματι δεν ενδιαφέρονται για την υγεία του απλού κόσμου. Χαρακτηριστική ήταν η σκηνή ενός πατέρα που ανάφερε στον υπουργό Εργασίας, τον Μουσιούτα, ότι το παιδί του πάσχει απο καρκίνο και ότι οι γιατροί τον διαβεβαίωσαν ότι το κάδμιο που εκπέμπεται απο το εργοστάσιο ειναι καρκινογόνο, ο κ. Υπουργός απάντησε ότι λυπάται για την υγεία του παιδιού και ο πατέρας αμέσως του απάντησε ότι «Δεν λυπάστε, διότι αν λυπόσασταν θα κλείνατε το χυτήριο».

Ετσι ακριβώς ειναι τα πράγματα. Δεν λυπούνται καθόλου, αντίθετα ειναι πλέον πάγια πρακτική της κυβέρνησης Κληριδη να κλείνει τα μάτια μπροστά στις παρανομίες των καπιταλιστών και τις καταστροφές που επιφέρουν μ' αυτές στο περιβάλλον και την υγεία του κόσμου. Όπως κάνουν και με την περίπτωση του χυτηρίου του Νέμιτσα, όπου όλοι οι μαθητές και οι δάσκαλοι μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο με προβλήματα αναπνοής, ζαλάδες, λιποθυμίες κλπ. Όπως έκαναν και με την περίπτωση του πρώην υπουργού Εξωτερικών, Αλέκου Μιχαηλίδη που παρά τις χαλαρώσεις που του έδωσαν για να κτίσει ξενοδοχείο στον Ακάμα έκτισε δυο επιπλέον ορόφους εκεί χωρίς την άδεια κανενός, όπως κάνουν με τον σταθμό αφαλάτωσης στο Ζακάκι που την ίδια ώρα που δηλώνουν ότι αποτελεί αναγκαίο έργο για να ξεδιψάσει η Λεμεσός, εξαγγέλλουν την δημιουργία γηπέδου γκολφ στο Φασούρι (δίπλα στο Ζακακι). Το ίδιο εγκληματική ειναι και η θέση της κυβέρνησης στο θέμα της χρήσης αμιάντου σε οικοδομές , υδρευτικά και αρδευτικά συστήματα, εξαρτήματα οχημάτων κλπ, παρά το γεγονός ότι ο αμίαντος θεωρείται καρκινογόνος και έχει απαγορευτεί η χρήση του. Η κυβέρνηση δηλώνει χωρίς καμιά ντροπή ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε γιατί στην Κύπρο χρησιμοποιούμε τον λευκό αμίαντο ο οποίος θα απαγορευτεί στην Ευρώπη το 2005.

Δίκαια λοιπόν διαμαρτύρονται και κινητοποιούνται οι κάτοικοι στους Εργάτες. Χρειάζεται να εντατικοποιήσουν μάλιστα αυτούς τους αγώνες και να τους συντονίσουν και με τους αγώνες που δίνουν οι κάτοικοι στο Ζακακι και με όποιους άλλους αγώνες που πανε ενάντια στην αδιαφορία της κυβέρνησης για την υγεία μας όπως τους αγώνες ενάντια στις περικοπές και την λιτότητα στα νοσοκομεία.

Η κυβέρνηση Κληρίδη είναι μια κυβέρνηση που εκρφάζει τα συμφέροντα του κεφαλαίου και πάντα βάζει το συμφέρον της άρχουσας τάξης πάνω απο το συμφέρον και την υγεία των απλών ανθρώπων. Γι' αυτό και χρειάζονται οι αγώνες των ίδιων των εργαζομένων για να την εμποδίσουμε απο το να συνεχίσει να μολύνει το περιβάλλον και την ίδια την υγεία μας.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Κοινό αίτημα όλων των εργαζομένων στα νοσοκομεία

Δαπάνες για την υγεία

Απο κινητοίηση των κυβερνητικών γιατρών στην Ελλάδα. Τέτοιους αγώνες χρειαζόμαστε και εδώ.

«Οι ασθενείς βογκούσαν στα φορεία, αναμένοντας να εξευρεθούν κρεβάτια, στον διάδρομο επικρατούσε συνωστισμός Οι ασθενείς χρειάστηκαν να παραμείνουν στα φορεία για περισσότερες από δέκα ώρες λόγω έλλειψης κλινών, αλλά και προσωπικού».

Αυτή την εικόνα παρουσίαζε το Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού λίγο πριν τα Χριστούγεννα όπως κατάγγειλε ο ίδιος ο δημοτικός σύμβουλος του Συναγερμού, Μιχάλης Καλογερόπουλος. Όμως αυτή η εικόνα της διάλυσης δεν ισχύει μόνο στα τμήματα Πρώτων Βοηθειών αλλά πρόκειται για ένα φαινόμενο που επικρατεί γενικότερα στις υπηρεσίες δημόσιας υγείας.

Αυτό αποτελεί μια γενική διαπίστωση που δεν κάνουν μόνο οι ασθενείς. Σύμφωνα με τον πρόεδρο του Ιατρικού Συλλόγου Πάφου η απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί στα νοσοκομεία και στις εντατικές κλινικές οφείλεται στην κατάρρευση του υφιστάμενου συστήματος ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Ενώ ο πρόεδρος της Παγκύπριας Συντεχνίας των Κυβερνητικών Γιατρών Σταύρος Σταύρου κατάγγειλε τη *«διαφαινόμενη πρόθεση ξεπουλήματος της Υγείας μέσω σταδιακού ξεχαρβαλώματος των υπηρεσιών της.»*

Απο την πλευρά τους το υπουργείο Υγείας και η κυβέρνηση, προσπαθούν ν' αποπροσανατολίσουν τον κόσμο για το ποιος πραγματικά φταιει για τις μόνιμες ελλείψεις σε φάρμακα, προσωπικό και ιατρικό εξοπλισμό στα νοσοκομεία και παράλληλα, προσπαθούν να μας παρουσιάσουν ότι το σύστημα δεν λειτουργεί αποτελεσματικά, ώστε να ξεπουληθούν υπηρεσίες στον ιδιωτικό τομέα.

- Ιδιωτικοποίηση του χειρίστου είδους χαρακτήρισε ο πρόεδρος της Παγκύπριας Συντεχνίας Κυβερνητικών Ιατρών το μοντέλο λειτουργίας του Ογκολογικού Κέντρου της Τράπεζας Κύπρου. Το κόστος του κτιρίου και του εξοπλισμού του που ανέλαβε η Τράπεζα Κύπρου έφτασε τα 6,5 εκατομμύρια λίρες και με βάση τις προτάσεις της ζητά από την κυβέρνηση να το χρηματοδοτεί με περισσότερα από 4 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Με αλλά λόγια, σε ενάμιση χρόνο η κυβέρνηση θα μπορούσε να κτίσει και να εξοπλίσει αντίστοιχο κέντρο με το ποσό που θα δώσει για τη λειτουργία του Ογκολογικού.

- Απο τον περασμένο Νοέμβρη οι 80 τεχνολόγοι στα νοσοκομειακά εργαστήρια απέχουν από κάθε υπερωριακή απασχόληση με κύριο αίτημα τη στελέχωση της υπηρεσίας. Απο πλευράς του το υπουργείο Υγείας θεωρεί τα μέτρα των τεχνολόγων σαν αδικαιολόγητα και αρνείται να προσεγγίσει τους τεχνολόγους. Το αποτέλεσμα ειναι ότι οι αναλύσεις που στέλλονται στα ιδιωτικά εργαστήρια πρόκειται να κοστίσουν στο κράτος γύρω στις 700 χιλιάδες λίρες, εφτά φορές περισσότερα απο ότι ήταν ο προϋπολογισμός του Υπουργείου για τις υπερωρίες σε όλα τα νοσοκομειακά εργαστήρια!

- Στην Πάφο τον περασμένο Νοέμβρη η περίπτωση του 28χρονου Ιακώβου, που έπεσε σε κώμα μετά απο σοβαρό τραυματισμό, έφερε στο φως το πρόβλημα της έλλειψης αξονικού τομογράφου και μηχανήματος ανάλυσης αερίων στο αίμα. Η συσκευή αυτή, η οποία είναι εντελώς απαραίτητη για τη λειτουργία εντατικής μονάδας, βρίσκεται εκτός λειτουργίας από το 1997! Όσο για το θέμα αξονικού τομογράφου δεν ειναι η πρώτη φορά που κινδύνεψαν ζωές. Ενω θα 'πρεπε να υπάρχει απο ένα τέτοιο μηχάνημα σε κάθε νοσοκομείο, το υπουργείο προβάλλει σαν επιχείρημα ότι η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας δικαιολογεί την ύπαρξη ενός αξονικού τομογράφου για κάθε 150.000 πληθυσμού.

Σ' αυτή την χαώδη κι επικίνδυνη κατάσταση έχουν οδηγήσει οι περικοπές και η πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης. Με αυτή την πολιτική η κυβέρνηση Κληρίδη έχει διαλύσει τη δημόσια υγεία ενώ ταυτόχρονα στρώνει το έδαφος στους κλινικάρχες και στα διάφορα γεράκια του ιδιωτικού τομέα.

Οι ελλείψεις στα φάρμακα αποτελούν μόνιμο φαινόμενο στα νοσοκομεία, ιδιαίτερα με τα ακριβά φάρμακα όπως των καρδιοπαθών, των νεφροπαθών, των καρκινοπαθών ή των θαλασσαιμικών, αναγκάζοντας τους να τ' αγοράζουν απο τον ιδιωτικό τομέα. Ειναι γι' αυτόν το λόγο που ο Ομιλος Παρασκευαΐδη ετοιμάζει εταιρία αλυσίδας φαρμακείων αγοράζοντας φαρμακεία στα οποία οι ίδιοι οι φαρμακοποιοί θα παραμείνουν υπάλληλοι, προβλέποντας ότι το μέλλον της ιδιωτικής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης διαγράφεται λαμπρό.

Όταν πρόκειται για τη δημόσια υγεία και τις κοινωνικές παροχές δεν υπάρχουν λεφτά λεει η κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή όμως ετοιμάζεται να δώσει 2.5 εκατομμύρια λίρες για τα καλλιστεία για τη Μις Υφήλιος και χαρίζει εκατομμύρια λίρες στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους σαν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές. Επί πλέον αποφάσισε να μη φορολογήσει τα κέρδη απο το χρηματιστήριο για τα επόμενα 2 χρόνια, χαρίζοντας έτσι δεκάδες εκατομμύρια λίρες στους κερδοσκόπους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η κυβέρνηση βλάπτει σοβαρά την υγεία μας και πρέπει να φύγει.

Το πόσο όμως θα προχωρήσει ακόμα να χτυπά το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων θα εξαρτηθεί άμεσα απο τον συσχετισμό δυνάμεων. Η υγεία έγινε δημόσια με τους σκληρούς αγώνες των εργαζόμενων και αυτός ειναι ο τρόπος να παραμείνει. Αυτή η κατάσταση μπορεί ν' αλλάξει μόνο μέσα απο τους αγώνες πρώτα και κύρια των εργαζομένων στα νοσοκομεία όπως λ.χ. των εργαστηριακών τεχνολόγων, των τηλεφωνητών, των γιατρών. Παράλληλα όμως πρέπει και οι ηγεσίες των συντεχνιών να οργανώσουν κινητοποιήσεις και απεργίες ενάντια στις περικοπές και στην πολιτική της λιτότητας. Μόνο έτσι μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τους θανάσιμους κινδύνους που απειλούν σοβαρά την υγεία μας.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Τσιμεντοποιείο Μονής

Χρειάζονται άμεσα δυναμικά μέτρα

Οι 150 εργαζόμενοι στο Τσιμεντοποιείο Μονής, αποφάσισαν την πραγματοποίηση 24ωρης απεργίας στις 20 Ιανουαρίου μετά που οι συζητήσεις με την διεύθυνση για ανανέωση της συλλογικής σύμβασης οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο.

Αίτημα των εργαζομένων στο Τσιμεντοποιείο Μονής, που ανήκει στην Κυπριακή Εταιρεία Τσιμέντων του Γαλαταριώτη, είναι η παραχώρηση αυξήσεων ύψους 2,75% για κάθε χρόνο για το 2000 και 2001, η ρύθμιση του προβλήματος των υπεργολαβιών, η βελτίωση των νυχτερινών επιδομάτων και της άδειας ασθενείας, η συμπερίληψη στη νέα σύμβαση πρόνοιας για παροχή αποζημιώσεων από πλευράς της εταιρείας σε περίπτωση απολύσεων και η συζήτηση θεμάτων που αφορούν την αξιολόγηση του προσωπικού.

Αν και τα αιτήματα των εργαζομένων είναι αρκετά συγκρατημένα και σε καμιά περίπτωση δεν ξεπερνούν "τα πλαίσια της παραγωγικότητας" -κάτι που τόσο πολύ επιθυμούν οι εργοδότες, εντούτοις η Διεύθυνση της εταιρείας δεν τα αποδέχεται. Αυτό που φαίνεται να ενοχλεί περισσότερο τον Γαλαταριώτη είναι η πρόνοια για αποζημιώσεις σε περίπτωση απολύσεων και αυτό επιβεβαιώνει τις ανησυχίες των εργαζομένων ότι η εταιρεία ετοιμάζει μια σειρά από απολύσεις.

Την περασμένη χρονιά ο Γαλαταριώτης ήθελε να αγοράσει και το άλλο μεγάλο τσιμεντοποιείο του Βασιλικού απο την ΕΜΕ, που ελέγχει και το μεγαλύτερο μέρος της αγοράς τσιμέντου. Τώρα οι φήμες τον φέρουν να κλείνει τη Μονή και να αλλάζει την χρήση των εγκαταστάσεων. Και αυτό σίγουρα θα οδηγήσει τους εργαζόμενους στον δρόμο.

Αρχικά η απεργία είχε οριστεί για τις 13 του Γενάρη, αλλά οι συντεχνίες την ανέστειλαν για μια βδομάδα, σε μια νέα προσπάθεια για επίτευξη συμφωνίας με τη διεύθυνση.

Η συλλογική σύμβαση είχε λήξει από τις 31.12.1998 και η εκκρεμότητα των αιτημάτων παραμένει από τότε. Αυτό που έχει σημασία για τους εργαζόμενους είναι να μην πεταχτούν στον δρόμο και στις ουρές των ανέργων. Γι' αυτό εκείνο που χρειάζεται να κάνουν οι συντεχνίες δεν είναι να πείσουν τον Γαλαταριώτη να δεχτεί την πρόνοια για παραχώρηση αποζημιώσεων σε περίπτωση απολύσεων αλλά να οργανώσουν τους εργαζόμενους για να παλέψουν ενάντια σε πιθανές απολύσεις. Να τον υποχρεώσουν να δεχτεί πρόνοια στη σύμβαση για μη απολύσεις.

Η λογική ότι "κάποιες απολύσεις χρειάζονται και δεν γίνεται αλλιώς, άρα ας συζητήσουμε τις αποζημιώσεις", είναι τελείως λανθασμένη. Το μόνο που καταφέρνει είναι να ανοίξει περισσότερο την όρεξη των αφεντικών σαν τον Γαλαταριώτη, για περισσότερες απολύσεις και επιθέσεις στους εργάτες. Αυτή η λογική έστειλε στο δρόμο περισσότερους από 150 εργάτες της ΚΕΟ τα τελευταία δύο χρόνια.

Για να καταφέρουν οι εργαζόμενοι στη Μονή να απομακρύνουν τον κίνδυνο των απολύσεων αλλά και για να κερδίσουν τα αιτήματα που έχουν θέσει, χρειάζεται να προχωρήσουν σε δυναμικά μέτρα με αποφασιστικότητα και σωστή οργάνωση.

Χρειάζεται ακόμα να κερδίσουν τη συμπαράσταση των εργαζομένων στο τσιμεντοποιείο του Βασιλικού. Από εκείνους εξαρτάται το μεγαλύτερο μέρος της αγοράς τσιμέντου στην Κύπρο και μια απεργία συμπαράστασης για τους συνάδελφους τους στη Μονή θα παρέλυε ολόκληρη την οικοδομική βιομηχανία και θα έκανε τον Γαλαταριώτη να υποχωρήσει. Μπορεί η δική τους σύμβαση να έκλεισε (και αυτή με πολύ χαμηλές αυξήσεις) αλλά κανένας δεν εγγυάται ότι δεν θα βρεθούν και εκείνοι στην ίδια θέση, κάτω από την εργοδοσία του Γαλαταριώτη, αν τελικά καταφέρει να αγοράσει το Τσιμεντοποιείο του Βασιλικού.

Αντώνης Σαρρής

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός

Σε δύο βασικά ερωτήματα έρχονται να απαντήσουν αντίστοιχα τα δύο καινούργια βιβλία που κυκλοφόρησαν από τις Εκδόσεις "Εργατική Δημοκρατία": Το βιβλίο "Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός, Ποια είναι η απάντηση της αριστεράς" και το βιβλίο "Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα;"

Με άρθρα γραμμένα από τον Αλεξ Καλίνικος καθηγητή Πολιτικής Ιστορίας στο πανεπιστήμιο του Γιορκ και στέλεχος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Βρετανία, τον Πάνο Γκαργκάνα υπεύθυνο της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη και τη Μαρία Στύλλου υπεύθυνη σύνταξης του περιοδικού Σοσιαλισμός από τα Κάτω.

Στο κείμενο της Μαρίας Στύλλου "Ο ιμπεριαλισμός στον 20ο αιώνα" βλέπουμε τις φάσεις του ιμπεριαλισμού, από τις διαμάχες για την κατοχή και τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των αγορών που οδήγησαν στους δύο παγκόσμιους πόλεμους μέχρι τον Ψυχρό Πόλεμο. Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου δεν έφερε το τέλος των ανταγωνισμών και την "ανίκητη παντοκρατορία των ΗΠΑ", αντίθετα ο ανταγωνισμός συνεχίζει να υπάρχει ανάμεσα στις υπερδυνάμεις ΗΠΑ-ΕΕ-Ιαπωνία-Ρωσία. Συνεχίζει να υπάρχει ανάμεσα στους αναπτυσσόμενους καπιταλισμούς που διεκδικούν τον έλεγχο οικονομικών και στρατιωτικών ζωνών, τους υποϊμπεριαλισμούς π.χ. ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία για τους δρόμους του πετρελαίου και τον έλεγχο της ανατολικής Μεσογείου.

Η απάντηση στον ιμπεριαλισμό δεν είναι το "πατριωτικό μέτωπο", αλλά το ενιαίο ταξικό μέτωπο και η διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών αναλύει ο Πάνος Γκαργκάνας στα δύο τελευταία άρθρα του βιβλίου. Η ήττα του ιμπεριαλισμού φωλιάζει στη διεθνιστική αλληλεγγύη που έδειξαν οι εργάτες των Βαλκανίων και της Ευρώπης στη διάρκεια των βομβαρδισμών στο Κόσοβο και τη Σερβία, φωλιάζει στη δύναμη της εργατικής τάξης μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Μιας δύναμης που μικρή γεύση της πήραμε τις τελευταίες μέρες με τις κινητοποιήσεις στο Σιάτλ.

"Η ιστορία έχει ένα τρόπο εξέλιξης, έχει μια ολόκληρη πορεία, έχει πρόοδο που οφείλεται στους αγώνες που έχουν δώσει τα εκατομμύρια των εργαζόμενων τάξεων από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα" ξεκινάει το άρθρο "Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα" που βρίσκεται στο ομώνυμο βιβλίο και συνεχίζει: "Η ιστορία της πάλης των τάξεων δεν προχώρησε σταδιακά, δεν προχώρησε γραμμικά, αλλά είναι σημαδεμένες από μεγάλες ανατροπές και μεγάλες επαναστάσεις χάρη στις οποίες έγιναν τα περάσματα από την αρχαιότητα στη φεουδαρχία, από τη φεουδαρχία στις σύγχρονες αστικές κοινωνίες".

Από την Παρισινή Κομμούνα μέχρι σήμερα δεκάδες επαναστάσεις έχουν φέρει την εργατική τάξη σε σύγκρουση με τον καπιταλισμό. Μπορεί να γίνει σήμερα όμως μια εργατική επανάσταση και αν ναι μπορεί να νικήσει;

Η εργατική τάξη σήμερα είναι πιο μεγάλη σε ολόκληρη την υδρόγειο, δείτε τα 80 εκατομμύρια των εργατών που εξεγέρθηκαν μόνο στην Ινδονησία. Μια εργατική τάξη όχι μόνο πιο μεγάλη, αλλά και πιο δυνατή μέσα από την ανάπτυξη της τεχνολογίας. Ο καπιταλισμός κάθε άλλο παρά έχει ξεπεράσει τις κρίσεις του, αντίθετα βυθίζεται όλο και περισσότερο μέσα σ' αυτές όπως είδαμε πρόσφατα με τα κραχ. Ο νεκροθάφτης του καπιταλισμού δεν μπορεί παρά να είναι η τεράστια αυτή δύναμη της εργατικής τάξης.

Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα;

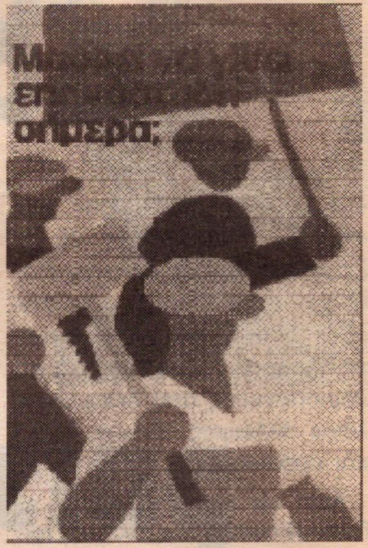

Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία

Σ' αυτές τις απαντήσεις βρίσκεται η σύγχρονη μαρξιστική ανάλυση του καπιταλισμού και ο τρόπος για να τον ανατρέψουμε. Οι επαναστάσεις δεν είναι απλά "νύχτες οδοφραγμάτων", είναι διαδικασίες. Μπορούν αυτές οι διαδικασίες να έλθουν μέσα από τους θεσμούς του καπιταλισμού, το κοινοβούλιο κλπ; "*Οι επαναστάσεις ξεκινάνε από διαδηλώσεις και εξεγέρσεις, προχωράνε σε κύματα μαζικών απεργιών και κορυφώνονται σε καταστάσεις όπου οι εργάτες δημιουργούν εργατικά συμβούλια και διεκδικούν να κάνουν κουμάντο μέσα από τους χώρους δουλειάς*". Ομως για να γίνει κάτι τέτοιο οι αστικοί θεσμοί πρέπει να τσακιστούν ώστε να μη μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα.

"Με τι θα αντικαταστήσουμε το σύστημα που βασίζεται στην χλιδή των λίγων και την εκμετάλλευση των πολλών; Μήπως όμως μια σοσιαλιστική επανάσταση οδηγήσει σε μια νέου τύπου τυραννία, όπως έγινε στη Ρωσία; Με τι μοιάζει η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία";

Αυτά τα ερωτήματα έρχεται να απαντήσει ο Αλεξ Καλίνικος: "Εμείς το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα πάντα αποκαλούσαμε την ΕΣΣΔ και τα παρόμοια με αυτήν κράτη χώρες του κρατικού καπιταλισμού, όπου η εργατική τάξη ήταν τόσο εκμεταλλευόμενη όσο και στη Δύση. Η ουσιαστική αιτία της σταλινικής αντεπανάστασης ήταν το γεγονός ότι η επανάσταση των εργατών στη Ρωσία δεν εξαπλώθηκε στις αναπτυγμένες χώρες. Το πιο σημαντικό μάθημα της ρώσικης επανάστασης είναι ότι για να επιβιώσει χρειάζεται να εξαπλωθεί στον υπόλοιπο κόσμο". Το δεύτερο είναι η ανάγκη ενός δυνατού επαναστατικού κόμματος που να την οδηγήσει στη νίκη. Στο κείμενο "Μελλοντική Σοσιαλιστική κοινωνία" περιγράφεται ακόμα το μοντέλο της κοινωνίας που οραματίζονται οι σοσιαλιστές.

Μήπως όμως το πρόβλημα βρίσκεται στην "ανθρώπινη φύση" ότι ο άνθρωπος είναι από την φύση του άπληστος και εκμεταλλευτικός και δεν αλλάζει;

Αυτά τα ερωτήματα έρχεται να απαντήσει η Μαρία Στύλλου στο άρθρο "Είναι η ανθρώπινη φύση εμπόδιο στο σοσιαλισμό"; Η ανθρώπινη φύση, οι ιδέες και η καθημερινότητα των ανθρώπων δεν είναι ίδιες, αλλά καθορίζονται από τις υλικές συνθήκες της κοινωνίας μέσα στην οποία παράγονται. Αλλάζει από κοινωνία σε κοινωνία, κάτι που συμβαίνει μέσα από τη σύγκρουση των τάξεων.

Η ανθρώπινη φύση αλλάζει δραματικά σε μια σοσιαλιστική κοινωνία, ανοίγοντας τη δυνατότητα να ανθίσει κάθε άνθρωπος, κάθε προσωπικότητα.

"*Ο σοσιαλισμός για πρώτη φορά δημιουργεί την ευκαιρία να χρησιμοποιηθεί σε μια πραγματικά πλατειά και πραγματικά μαζική κλίμακα, έτσι ώστε να μπορέσει να τραβήξει την πλειοψηφία των εργαζομένων σε ένα τομέα εργασίας στον οποίο μπορούν να δείξουν όλες τις δυνατότητές τους, να αναπτύξουν όλες τις ικανότητές τους και να αποκαλύψουν όλα τα ταλέντα τους, τόσο άφθονα σ' αυτόν τον κόσμο που ο καπιταλισμός συντρίβει, καταπιέζει και καταπνίγει κατά χιλιάδες και εκατομμύρια*".

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

12/1: Αιώνας των επαναστάσεων

19/1:Ο πόλεμος στη Τσετσενία

26/1: Το πνεύμα του Σιάτλ απλώνεται σ τον κόσμο

2/2: Πώς μπορούμε να σώσουμε το περιβάλλον

Πυρηνας Παλ/τισσάς

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 7:30μμ

13/1: Αιώνας των επαναστάσεων

20/1:Ο πόλεμος στη Τσετσενία

27/1:Τα σκάνδαλα στην αστυνομία

3/2 Το πνεύμα του Σιάτλ απλώνεται σ τον κόσμο

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 7:30μ.μ.

11/1: Αιώνας των επαναστάσεων

18/1: Το πνεύμα του Σιάτλ απλώνεται σ τον κόσμο

25/1: Ιντερνετ

1/2: Οι εξελίξεις στο Κυπριακό

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

20/1: Ο πόλεμος στη Τσετσενία

27/1: Το πνεύμα του Σιάτλ απλώνεται σ τον κόσμο

3/2: Αιώνας των επαναστάσεων

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ
ο σύγχρονος καπιταλισμός

Στις 19 Νοέμβρη 1999, με την επίσκεψη Κλίντον στην Αθήνα, χιλιάδες εργάτες και νεολαίοι διαδήλωσαν ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Τις πρώτες μέρες του Δεκέμβρη την σκυτάλη πήραν οι εργάτες στην Αμερική αποκλείοντας τον ίδιο τον Κλιντον μέσα στο ξενοδοχείο του στο Σιάτλ, κάνοντας όλους τους σχολιαστές να μιλάνε για νέο Μάη του '68 στις ΗΠΑ. Οι λέξεις "ιμπεριαλισμός" και "επανάσταση" που πολλοί έλεγαν ότι "έχουν ξεχαστεί", μπαίνουν ξανά στη ζωή και το λεξιλόγιο χιλιάδων αγωνιστών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Τι είναι όμως ιμπεριαλισμός; Στο ξεκίνημα της νέας χιλιετίας είναι δυνατόν να μιλάμε για επαναστατικές αλλαγές ή αυτά είναι πράγματα που ανήκουν στο παρελθόν;

Η πιο διαδεδομένη ερμηνεία της λέξης ιμπεριαλισμός είναι κυριαρχία ισχυρών χωρών πάνω σε αδύνατες. Η μαρξιστική θεωρία για τον ιμπεριαλισμό, δεν απορρίπτει αυτή την πρώτη εξήγηση, αλλά την εντάσσει σε μια συνολικότερη ανάλυση. Κεντρικό σημείο αυτής της ανάλυσης, είναι η κατανόηση του σύγχρονου καπιταλισμού, του καπιταλισμού όπως αναπτύχθηκε τον 20ο αιώνα.

Η θεωρία για τον ιμπεριαλισμό διατυπώθηκε στα πρώτα χρόνια του αιώνα από μια σειρά μαρξιστές διανοούμενους, τον Ρούντολφ Χίλφερντιγκ, την Ρόζα Λούξεμπουργκ, τον Καρλ Κάουτσκι και δυο κεντρικές φυσιογνωμίες, τον Νικολάϊ Μπουχάριν και τον Λένιν. Η προσοχή όλων αυτών των θεωρητικών επικεντρώθηκε στις αλλαγές στη δομή του καπιταλισμού.

Ανώτατο στάδιο

Ο Λένιν συστηματικά προσπάθησε να συνδέσει τις οικονομικές αλλαγές στον καπιταλισμό και τις γεωπολιτικές συγκρούσεις. Δεν τα έβλεπε σαν ξεχωριστές διαδικασίες που δεν είχαν τίποτα να κάνουν μεταξύ τους, αλλά υποστήριζε ότι ήταν στενά δεμένα μεταξύ τους, σημάδευαν την γέννηση του ιμπεριαλισμού που όριζε σαν ένα ιδιαίτερο στάδιο στην ανάπτυξη του καπιταλισμού, ή όπως τιτλοφορούταν η γνωστή παμφλέτα του "ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού".

Πώς προσδιόρισε πιο συγκεκριμένα τον ιμπεριαλισμό ο Λένιν; Υπάρχει ένας πολύ γνωστός ορισμός όπου αναφέρονται πέντε βασικά χαρακτηριστικά: η ανάπτυξη του μονοπωλιακού κεφαλαίου, η δημιουργία του χρηματιστικού κεφαλαίου (η συγχώνευση του βιομηχανικού και τραπεζικού κεφαλαίου για την οποία μιλούσε ο Χίλφερντιγκ), η ανάπτυξη της εξαγωγής κεφαλαίων στη θέση της εξαγωγής εμπορευμάτων, με άλλα λόγια, οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις με γοργούς ρυθμούς αναπτύσσουν τις επενδύσεις τους σε όλη την υδρόγειο, η δημιουργία πολυεθνικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων, το εδαφικό μοίρασμα του κόσμου ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις.

Υπάρχει ωστόσο μια αδυναμία, στον ορισμό του Λένιν, στη "λίστα" των χαρακτηριστικών που αναφέραμε παραπάνω. Το πρόβλημα είναι ότι από μόνη της δεν καθορίζει το ειδικό βάρος των διάφορων χαρακτηριστικών. Ετσι ανοίγει ο δρόμος για ιδιαίτερα σχολαστικές ερμηνείες για το ποιες καπιταλιστικές χώρες είναι ιμπεριαλιστικές ή δεν είναι.

Δυο τάσεις

Γι' αυτό χρειάζεται μια πιο βαθιά ανάλυση της φύσης του ιμπεριαλισμού. Αυτή την έδωσε ο Νικολάι Μπουχάριν, ένας θεωρητικός και στέλεχος του μπολσεβίκικου κόμματος σε μια σειρά από κείμενα που γράφτηκαν στην περίοδο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου: "Για μια θεωρία του ιμπεριαλιστικού κράτους" και "Ιμπεριαλισμός και παγκόσμια οικονομία" αλλά και μεταγενέστερων όπως το "Οικονομία της Μεταβατικής Περιόδου" που δημοσιεύτηκε το 1920.

Αυτό που έλεγε ο Μπουχάριν ήταν τα εξής. Συμφωνούσε με τον Λένιν ότι η συσσώρευση οδηγεί στην συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου και αυτό με τη σειρά του οδηγεί στην εμφάνιση του μονοπωλιακού και χρηματιστικού κεφαλαίου. Ομως, σύμφωνα με την ορολογία του Μπουχάριν, το λογικό όριο αυτής της διαδικασίας είναι ο κρατικός καπιταλισμός. Το όριο της διαδικασίας συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου είναι η συγχώνευση του κρατικού με το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Για να προσδιορίσει αυτό τον ορισμό ο Μπουχάριν έγραφε: "Πρέπει να πάρουμε υπόψη τις τάσεις ανάπτυξης του χρηματιστικού κεφαλαίου: τη διαδικασία της συγχώνευσης που συμπεριλαμβάνει ολοένα και περισσότερους κλάδους της εθνικής οικονομίας μέσω των τραπεζών Αυτή η διαδικασία έχει οδηγήσει στη μετατροπή κάθε εθνικού καπιταλιστικού συστήματος σε κρατικό καπιταλιστικό τραστ".

Από την άλλη, η διαδικασία της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα σπρώχνει τους εθνικούς καπιταλισμούς σε ένα σκληρό ανταγωνισμό μεταξύ τους για την κυριαρχία στην παγκόσμια αγορά.

Στην ουσία δηλαδή ο ιμπεριαλισμός χαρακτηρίζεται από δυο τάσεις. Την συγκέντρωση της οικονομικής δύναμης με αποκορύφωμα την εμφάνιση του κρατικού καπιταλισμού μέσα στις εθνικές καπιταλιστικές οικονομίες και δεύτερον την διεθνοποίηση του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτές οι δυο τάσεις βρίσκονται σε σύγκρουση μεταξύ τους. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, βασικό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού, σπρώχνει προς μια ενιαία παγκόσμια οικονομία ενώ στα πλαίσια των ξεχωριστών οικονομιών οι τράπεζες οι βιομηχανίες και τελικά το κράτος συντονίζονται σε αυτό που ο Μπουχάριν αποκαλούσε "κρατικό καπιταλιστικό τραστ". Ακριβώς επειδή αυτές οι τάσεις είναι αλληλοσυγκρουόμενες, επειδή τα κρατικά καπιταλιστικά τραστ συγκρούονται σε παγκόσμια κλίμακα, η εποχή του ιμπεριαλισμού είναι εποχή αστάθειας, συγκρούσεων και πολέμων που δημιουργούν τις συνθήκες που μπορούν να γεννήσουν την σοσιαλιστική επανάσταση.

Πρόκειται για μια πολύτιμη και γόνιμη επαναδιατύπωση του ορισμού του ιμπεριαλισμού, για μια σειρά λόγους. Για τον Μπουχάριν το αποτέλεσμα της συγκέντρωσης και της συγκεντροποίησης δεν είναι η διαμόρφωση ενός άμορφου απροσδιόριστου κεφαλαίου ξεκομμένου από το εθνικό κράτος, αλλά η οργάνωση του κεφαλαίου σε εθνική κλίμακα μέσα από την συγχώνευση του κρατικού και ιδιωτικού κεφαλαίου. Δεύτερον στην εποχή του ιμπεριαλισμού όλος ο κόσμος μετατρέπεται σε πεδίο των καπιταλιστικών ανταγωνισμών, ξεφεύγει από τα σύνορα του εθνικού κράτους. Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα ότι οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί και οι στρατιωτικές συγκρούσεις, όπως ο Α' Πόλεμος, είναι μορφές καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Οπως έγραφε ο Μπουχάριν "*ο αγώνας ανάμεσα σε κρατικά καπιταλιστικά τραστ κρίνεται κύρια από τους συσχετισμούς των στρατιωτικών τους δυνάμεων, γιατί η στρατιωτική ισχύς μιας χώρας αποτελεί το τελευταίο καταφύγιο των ανταγωνιζόμενων εθνικών καπιταλιστικών ομάδων*".

Μια τέτοια μαρξιστική ανάλυση μας δίνει την δυνατότητα να ερμηνεύσουμε όχι μόνο τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά ουσιαστικά ολόκληρο τον 20ο αιώνα.

Κρατικός καπιταλισμός

Η διατύπωση της έννοιας του κρατικού καπιταλισμού από τον Μπουχάριν αποτελεί μια πρόβλεψη για τη τεράστια κλίμακα "κρατικοποίησης" της οικονομίας που είναι κοινό χαρακτηριστικό όλων των αναπτυγμένων καπιταλιστικά κρατών στο πρώτο μισό του αιώνα. Για παράδειγμα στη δεκαετία του '30, την εποχή της μεγάλης οικονομικής κρίσης, η παγκόσμια οικονομία χαρακτηρίζεται από την περιχαράκωση σε ανταγωνιστικά προστατευτικά μπλοκ, ενώ η κάθε μια ιμπεριαλιστική δύναμη χρησιμοποιεί την στρατιωτική της ισχύ, τον έλεγχο στις αποικίες, για να διαμορφώσει ολόκληρες περιοχές που μόνο τα δικά της αγαθά θα πωλούνταν και θα αγοράζονταν. Ταυτόχρονα μέσα στα πλαίσια του κάθε κράτους δυνάμωνε η τάση για κρατική παρέμβαση στην διεύθυνση της οικονομίας, η συστηματική επέμβαση του κράτους σε τομείς που πριν θεωρούνταν αποκλειστική σφαίρα δράσης των δυνάμεων της αγοράς.

Στις ΗΠΑ ο Φ. Ρούσβελτ εφαρμόζει το Νιου Ντήλ από το 1933 και μετά. Την ίδια τάση μπορούμε να δούμε στην ναζιστική Γερμανία όπου το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς προσπάθησε να αντιγράψει τα πεντάχρονα πλάνα που είχε ξεκινήσει ο Στάλιν στη Ρωσία με ένα τετράχρονο πλάνο υπό τη διεύθυνση του Γκαίρινγκ.

Η ανάλυση του Μπουχάριν για τον ιμπεριαλισμό και τον κρατικό καπιταλισμό μας δίνει την βάση για να κατανοήσουμε το φαινόμενο του οποίου ο Μπουχάριν υπήρξε αρχιτέκτονας αλλά και θύμα, δηλαδή του σταλινισμού. Ο Μπουχάριν έπαιξε κεντρικό ρόλο στην σταθεροποίηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στη δεκαετία του '20 και εξοντώθηκε στη διάρκεια των σταλινικών εκκαθαρίσεων στο δεύτερο μισό της δεκαετία του '30 όπως και τόσοι άλλοι που είχαν παίξει παρόμοιο ρόλο τα προηγούμενα χρόνια.

Κάτω από τον Στάλιν αυτό που διαμορφώθηκε στην Ρωσία, ήταν ο γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμός. Κάτω από τις πολύ ειδικές συνθήκες μιας ηττημένης εργατικής επανάστασης προχώρησε η συγχώνευση του κράτους με το κεφάλαιο την οποία ο Μπουχάριν ανάλυσε στα γραπτά του στη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου πόλεμου.

Υπάρχουν όμως και μια σειρά σημαντικές αδυναμίες στη θεωρία του Μπουχάριν για τον ιμπεριαλισμό, τις οποίες μάλιστα τις επεσήμανε τότε ο Λένιν.

Διεθνοποίηση

Ο Μπουχάριν υπέθετε ότι η διαδικασία της "εθνικής οργάνωσης του κεφαλαίου" είχε ολοκληρωθεί. Θεωρούσε ότι ο κόσμος είχε οριστικά μοιραστεί ανάμεσα στους διαφορετικούς κρατικούς καπιταλισμούς, ότι κάθε οικονομία ελέγχονταν απόλυτα από το αντίστοιχο κράτος. Οτι η μόνη μορφή ανταγωνισμού στην οποία μπορούσαν να καταφύγουν οι καπιταλιστές ήταν οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί. Δεν έπαιρνε υπόψη δηλαδή την τάση για την διεθνοποίηση του κεφαλαίου που ο ίδιος είχε επισημάνει. Ακόμα και στην δεκαετία του '30 κανένα κράτος δεν πέτυχε την ολοκληρωτική αυτάρκεια, ολοκληρωτική "ανεξαρτησία" από την παγκόσμια οικονομία. Δεν το πέτυχαν ακόμα και τα καθεστώτα που προχώρησαν περισσότερο σ' αυτή την κατεύθυνση, το σταλινικό καθεστώς στην Ρωσία και το ναζιστικό καθεστώς στην Γερμανία.

Στη δεκαετία του '30 το σταλινικό καθεστώς ήταν υποχρεωμένο να εισάγει μηχανολογικό εξοπλισμό από τη Δύση και για να πληρώσει εξήγαγε σιτάρι. Εξαιτίας της παγκόσμιας κρίσης η τιμή του σιταριού έπεφτε συνέχεια και έτσι το καθεστώς αναγκάζονταν να εξάγει όλο και περισσότερο σιτάρι. Αυτή ήταν η αιτία της "κολεκτιβοποίησης" στην γεωργία που είχε σαν αποτέλεσμα να πεθάνουν εκατομμύρια άνθρωποι από την πείνα. Είναι αντανάκλαση της επιρροής που έχει η παγκόσμια οικονομία ακόμα και σε ένα κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς.

Αντίστοιχα το ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας μπήκε σε κρίση στα τέλη της δεκαετίας του '30 γιατί αντιμετώπιζε έλλειψη σε πρώτες ύλες που έπρεπε να αγοράσει ενώ την ίδια στιγμή δεν μπορούσε να χρηματοδοτήσει αυτή την προσπάθεια. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς παράγοντες που έσπρωξε το ναζιστικό καθεστώς στην πολεμική εξάπλωση για να αποσπάσει όλα αυτά που δεν μπορούσε να αγοράσει.

Αν η διεθνοποίηση του κεφαλαίου ήταν τόσο σημαντική ακόμα και στη δεκαετία του '30, που η εθνική περιχαράκωση των οικονομιών είχε φτάσει στο ανώτατο σημείο, είναι ακόμα πιο σημαντική σήμερα. Μπορούμε να πούμε ότι από αυτές τις δυο τάσεις που αναφέραμε προηγουμένως, προς τον κρατικό καπιταλισμό και προς την διεθνοποίηση, το πρώτο μισό του αιώνα χαρακτηρίσθηκε από την κυριαρχία της πρώτης και γι' αυτό βλέπουμε τα συγκεκριμένα είδη ανάπτυξης που αναφέραμε στην περίοδο ανάμεσα στους δυο παγκόσμιους πολέμους.

Στο δεύτερο μισό του αιώνα η διεθνοποίηση του κεφαλαίου γίνεται βαθμιαία το βασικό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού: άπλωμα των πολυεθνικών επιχειρήσεων, ολοένα και μεγαλύτερη σημασία του παγκόσμιου εμπορίου για τις ξεχωριστές οικονομίες και συγχώνευση της χρηματιστικής αγοράς. Αυτό είναι το λογικό περίβλημα των θεωριών της παγκοσμιοποίησης. Σίγουρα είναι αλήθεια ότι ο καπιταλισμός σήμερα είναι πολύ περισσότερο διεθνοποιημένος από την περίοδο ανάμεσα στο 1914 και 1945. Παρόλα αυτά δεν πρέπει να κάνουμε το αντίθετο σφάλμα απ' αυτό του Μπουχάριν και να θεωρήσουμε ότι δεν ισχύει πια η τάση συγχώνευσης του κράτους και του κεφαλαίου.

Αν κοιτάξουμε τον κόσμο σήμερα θα δούμε πολλά παραδείγματα όπου το κράτος αποτελεί κρίσιμο παράγοντα στην σύγκρουση αντιθέτων καπιταλιστικών ομάδων. Η πολιτική των ΗΠΑ από τον πόλεμο στον περσικό κόλπο το 90-91 μέχρι τη σημερινή επίθεση του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια περίπτωση του πιο "κλασσικού" ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό το λόγο πρέπει πάντα να χρησιμοποιούμε σαν εργαλείο μια διαλεκτική ανάλυση για την αλληλεπίδραση των δυο τάσεων, προς την διεθνοποίηση αλλά και την "κρατικοποίηση" του κεφαλαίου. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε το βασικό συμπέρασμα που έβγαλε ο Λένιν, ότι οι πόλεμοι, οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί, οι εθνικές συγκρούσεις δεν είναι "ατυχήματα" ή "λάθη", αλλά αντανακλούν την οικονομική βάση ενός συστήματος που πρέπει να καταστραφεί από την σοσιαλιστική επανάσταση.

εργατική δημοκρατία

Το πνεύμα του Σιάτλ κυριεύει τις ΗΠΑ

Το πάρακάτω κείμενο είναι ανταπόκριση που πήραμε από τον Λι Σούσταρ, ένα από τους 600 συλληφθέντες στη μάχη του Σιάτλ και μέλος της Οργάνωσης Διεθνής Σοσιαλισμός, αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η επίδραση της Μάχης του Σιάτλ γίνεται αισθητή σ' ολόκληρες τις ΗΠΑ.

Σε συγκεντρώσεις που οργανώνει σ'ολη τη χώρα η Οργάνωση Διεθνής Σοσιαλισμός (ISO) συμμετέχουν φοιτητές, νεολαίοι και εργάτες που θέλουν να συζητήσουν τη σημασία των κινητοποιήσεων ενάντια στη Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου (ΠΟΕ).

Στο Σαν Φρανσίσκο, μετα απο σύντομη προειδοποίηση, 500 διαδήλωσαν ενάντια στην άφιξη αξιωματούχου της ΠΟΕ που έφτασε από το Σιάτλ.

Παντού όλοι συζητούν για το πόσο θυμωμένοι και αηδιασμένοι είναι με την αστυνομική καταστολή, και για το πόσο ενθουσιασμένοι για το γεγονός οτι οι διαδηλώσεις διέλυσαν το συνέδριο της ΠΟΕ, δείχνωντας το μέγεθος της αντίστασης στο σύστημα.

Στο Σιάτλ, οι τάχα καλοπληρωμένοι συνδικαληστές έδειξαν την πικρία τους για της ασταμάτητες επιθεσεις των καπιταλιστών εναντια στους μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και το δικαίωμα στη δουλειά.

Μεγάλοι αριθμοί απολίτικων τάχα νεολαίων διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στο αδιέξοδο μέλλον που τους περιμένει και την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Τα μεγάλα μέσα ενημέρωσης υποχρεώθηκαν τελικά να αναγνωρίσουν αυτή την πραγματικότητα. Όπως είπε και ένας από τους 600 συλληφθέντες του Σιάτλ, «μου πήρε συνέντευξη το CNN για το πως η διαμαρτυρία στο Σιάτλ φανέρωνε τη δύναμη της εργατικής τάξης».

Δύο άνθρωποι που είχαν συλληφθεί μαζί μου, ο ένας περιβαλλοντιστής και ο άλλος οργανωτής στο συνδικάτο των φορτηγατζήδων, είδαν τις δηλώσεις τους να δημοσιεύονται στο μεγάλης κυκλοφορίας περιοδικό Newsweek.

Μετά το Σιάτλ έχει γενικευτεί η διάθεση αντίστασης και έχει ανοίξει τη συξητηση πάνω στα ζητήματα της παγκοσμιοποίησης, του προστατευτισμού και των εναλλακτικών λύσεων στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, οι σοσιαλιστικές ιδέες αποκτούν ένα πολύ μεγάλο ακροατήριο.

Η οργή ενάντια στο σύστημα που είδαμε στο Σιάτλ μπορεί να μετατραπεί σύντομα σε παραπέρα δράση.

Στη πόλη της Νέας Υόρκης οι εργαζόμενη στα λεωφορεία και στο μετρό απειλούν με παράνομη απεργία αν δεν ικανοποιηθούν όλα τους τα αιτήματα. Περισσότεροι από 12.000 εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες διαδήλωσαν στις 7 Δεκέμβρη. Υπήρχαν παντού εργάτες που συζητούσαν για το πως θα φέρουν το πνεύμα του Σιάτλ στη Νέα Υόρκη. Όταν ένας συνδικαλιστής γραφειοκράτης προσπάθησε να ρίξει το σύνθημα «χωρίς σύμβαση δεν υπάρχει δικαιοσύνη» οι εργάτες απάντησαν με ενθουσιασμό: «χωρίς σύμβαση υπάρχει η ΑΠΕΡΓΙΑ!»

ΑΤΑ

Χρειάζεται κλιμάκωση και συντονισμός των αγώνων

Με την δίωρη στάση εργασίας ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης για αφαίρεση των φόρων κατανάλωσης απο την ΑΤΑ, φάνηκε η διάθεση και η αποφασιστικότητα των εργαζομένων να υπερασπιστούν την ΑΤΑ και τις κατακτήσεις τους.

Η συμμετοχή, παρά την κακή οργάνωση της απεργίας, ηταν μαζική και οι εργαζόμενοι με πικετοφορίες εξω απο τους χώρους δουλείας διαδήλωσαν ενάντια στο πετσόκομμα της ΑΤΑ. Ακόμα και πολλοι εργαζόμενοι μέλη της ΣΕΚ παρά την απεργοσπαστική στάση της ηγεσίας τους, πήραν μέρος στην απεργία.

Παρόλα αυτά η κυβερνηση θεωρεί κλειστό το θέμα της ΑΤΑ και όχι μόνο δέν κάνει πίσω, αλλά με τους νέους φόρους βάζει ακόμα μεγαλυτερο χερι στο τιμαριθμικό επίδομα.

Ληστεία

Το 0,15% που μας έκλεψε τον περασμένο Ιούλιο, τώρα έγινε 1,3% και τον επόμενο Ιούλη θα ξεπεράσει το 2% πάνω στους μισθούς. Αν ακόμα περάσουν νέα φορολογικά πακέτα τότε η μείωση θα φτάσει το 6% του τιμαριθμικού επιδόματος.

Η ΣΕΚ απλά κοροϊδεύει τους εργαζόμενους οταν λέει πως η επίδραση που εχει η αφαίρεσει των φόρων κατανάλωσης στον υπολογισμό του δείκτη είναι μικρή και πως με την αποδοχή τους κατοχύρωσε την ΑΤΑ. Στη πραγματικότητα το μόνο που μπορεί να κατοχυρώσει με την απεργοσπαστική της στάση είναι το κουτσούρεμα της ΑΤΑ, το οποίο όλο και θα μεγαλώνει.

Η ΣΕΚ κατηγορούσε την ΠΕΟ και τις άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις που συμμετέχουν στο μέτωπο για υπεράσπιση της ΑΤΑ ότι «πήραν τον συνδικαλισμό 50 χρόνια πίσω». Αυτός που μας πήρε όμως 50 χρόνια πίσω είναι η ίδια η ΣΕΚ όταν έπαιζε το ρόλο του απεργοσπάστη στούς μεγάλους αγώνες της δεκαετίας του '40.

Την ΑΤΑ την υπερασπίζονται όσοι απεργούν και αγωνίζονται γι'αυτή και όχι οσοι δέκτηκαν τις εκπτώσεις και τα κουτσουρέματα του Κληρίδη. Μέσα απ'αυτούς τους αγώνες είναι που εξασφαλίζεται και η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αιχμη του δόρατος

Εκτός απ'αυτό το σεβαστό ποσό που θα χάσουν οι εργαζόμενοι, απο το τιμαριθμικό επίδομα, σήμερα η ΑΤΑ είναι η «αιχμή του δόρατος» των επιθέσεων της κυβέρνησης και των εργοδοτών ενάντια στις κατακτήσεις των εργαζομένων. Αν η κυβέρνηση καταφέρει να βάλει χέρι στην ΑΤΑ, αυτό θα σημαίνει μια μεγάλη ήττα για ολόκληρη την εργατική τάξη και θα ανοίξει ο δρόμος για να περάσει πίο εύκολα και τις υπόλοιπες επιθέσεις της, απο τίς ιδιωτικοποιήσεις μέχρι την απαγόρευση των απεργιών.

Γι'αυτό και η μάχη για υπεράσπιση της ΑΤΑ είναι πολύ σημαντική και αφορά όλους τους εργαζόμενους ακόμα και αυτούς που δέν παίρνουν ΑΤΑ. Για να κερδιθεί χρειάζεται μία συνολική απάντηση κινητοποιόντας ολόκληρη την εργατική τάξη. Οι δύωρες στάσεις και οι αποσπασματικές κινητοποιήσεις ιδιαίτερα μάλιστα όταν δεν συντονίζονται για να γίνονται απο όλα τα συνδικάτα την ίδια ώρα δεν μπορούν να έχουν αποτέλεσμα.

Το μέτωπο των συνδικαλιστικών οργανώσεων για υπεράσπιση της ΑΤΑ που αποτελείται απο την ΠΕΟ, ΔΕΟΚ, ΕΤΥΚ, ΠΟΑΣ, ΟΕΛΜΕΚ, ΣΕΑΣ, είναι τεράστιο. Εχει την υποστήριξη ακόμα και πολλών μελών της ΠΑΣΥΔΥ και της ΣΕΚ που δεν συμμετέχουν σε αυτό. Η συντριπτική πλειοψηφεία των εργαζομένων στηρίζει αυτό το μέτωπο και είναι έτοιμοι να κινητοποιηθούν για να υπερασπιστούν την ΑΤΑ και τις αλλες κατακτήσεις τους.

Η επιτυχία της πανεργατικής συγκέντρωσης στο Φάλκον στις 2 του Δεκέμβρη επιβεβαίωσε αυτή την πραγματικότητα. Δυστυχώς όμως παρά την κοινή απόφαση που πάρτηκε εκείνη την ημέρα για δίωρη στάση εργασίας πρίν το τέλος του χρόνου οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν κατάφεραν να συντονιστούν με αποτέλεσμα στη δίωρη στάση στις 22 του Δεκέμβρη συμμετείχαν μόνο οι εργαζόμενοι της ΠΕΟ, της ΔΕΟΚ και της ΠΟΑΣ. Η ΕΤΥΚ κατέβηκε χωριστά στις 3 του Γεννάρη σε ώρα που θα επιρέαζε όσο το δυνατό λιγότερο τα κέρδη των τραπεζων. Η ΟΕΛΜΕΚ αποφάσισε να κατέβει σε δίωρη στις 18 του Γεννάρη, ενω η ΣΕΑΣ (Συντονιστική Επιτροπή Ανεξάρτητων Συντεχνιών των ημικρατικών οργανισμών) δέν εχει ορίσει καν ημερομηνία για τη δίωρη.

Αυτός ο κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση της δυναμης των εργαζομένων είναι που απογοητεύει τους εργαζόμενους και εκτρέφει την αδιαλαξία της κυβέρνησης και τις απεργοσπαστικές διαθέσεις της ηγεσίας της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ.

Χρειάζεται να οργανώσουμε απεργίες, για την ΑΤΑ που να «πονούν» τη κυβέρνηση και τους εργοδότες και όχι ημίμετρα. Κάθε απεργία και κινητοποίηση να τους κοστίζει το περισσότερο δυνατό και όχι την ώρα του διαλείματος των εργαζομένων. Χρειάζεται να οργανώση και συντονισμός για να εφραστεί στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό η δύναμη των εργαζομένων απο τον ιδιοτικό τομέα, τους οικοδόμους, μέχρι τους καθηγητές, τους τραπεζιτικούς, τους ημικρατικούς. Χρειάζονται απεργίες που να κλιμακώνονται η μία μετά την άλλη, μετά την δίωρη, 24ώρη και μετά διαρκείας. Χρειάζεται να οργανώσουμε μαζικά συλλαλητήρια πορείες και συγκεντρώσεις, ώστε να φανεί η μαζικότητα και η δύναμη των εργαζομένων πράγμα που θα τους γεμίσει αυτοπεποίθηση και θα απομονώσει τις απεργοσπαστικές ηγέσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ.

Η διάθεση απο τα κάτω υπάρχει, οι καθηγητές με ποσοστό πέραν του 75% ψήφισαν υπέρ των απεργιακων μέτρων παρά την αντίδραση των παρατάξεων της Αλλαγής και της ΔΗΚΙ (ΔΥΣΥ και ΔΗΚΟ) που κάλεσαν τους καθηγητές να απόσχουν απο την ψηφοφορία. Κι'ομως οι καθηγητές ψήφισαν υπέρ της απεργίας γράφοντας στα παλία τους τα παπούτσια την Αλλαγή και την ΔΗΚΙ.

Αυτό το θυμό και την αγανάκτηση των εργαζομένων πρέπει να οργανώσουν οι ηγεσίες των συντεχνιών που συμμετέχουν στο μέτωπο υπεράσπισης της ΑΤΑ και να συντονίσουν τους αγώνες ώστε να εκφραστεί μαζικά και δυναμικά η αντικυβερνητική διαθεση του κόσμου.

Με μαζικές απεργίες και κινητοποιήσεις κερδίθηκε η ΑΤΑ και μόνο έτσι μπορούμε να την κρατήσουμε.

Νίκος Αγιομαμίτης